

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 22 AUGUSTUS 1930 N° 23

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG

STATIONSWEG 95 TEL. 17283

(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

LOTTI MUSKENS SLEURS,

onze bekende en gemaardeerde Haagsche zangeres, zingt Zondagavond a.s. op het concert in het Kurhaus onder leiding van Hans Weissbach.

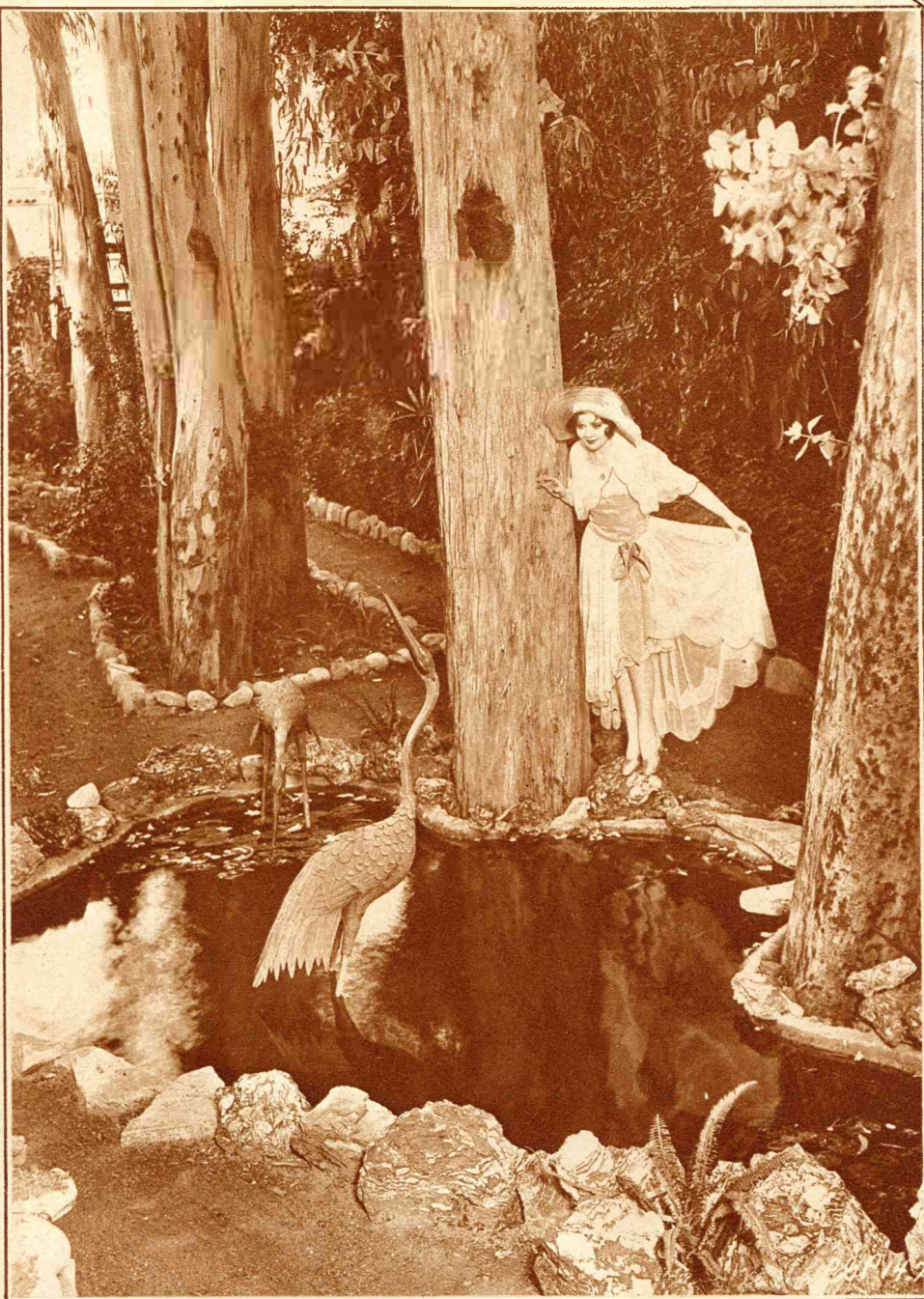
IN DE TUINEN VAN HET CALIFORNISCHE PARADIJS

Blauw en wolkloos welft zich de hemel over Californië — het land van eeuwigen zomer. Nauwelijks meer dan twintig regendagen telt men er per jaar (hier hebben we 'r nog meer per maand!) en verder lacht er van vroeg tot laat de zon. In het Westen ruischen de goiven van den Stillen Oceaan, die doodloopen tegen de prachtige, steile kust; in het Oosten rijen zich de hoge kammen van den Sierra Nevada, met hun veel duizenden meters hooge, met eeuwige sneeuw bedekte toppen, en daartusschen ligt het landschap van paradijsachtige schoonheid. Zelden is er een plekje van den aardbodem door de natuur zoo rijk met haar kostbaarste gaven gezegend als Californië. In de heerlijkste harmonie leveren de oneindige zee, het machtige gebergte en de half-tropische plantengroei een betooverenden aanblik.

Wel leven de filmmenschen, die al deze schoonheid voor zich gepacht hebben, naar den waarsten zin van het woord in een paradijs. Hun villa-kolonies, die in de nabijheid der kust zijn aangelegd, vormen met de prachtige parken, de uitgestrekte

Corinne Griffith in den tuin van haar villa met Pal en Ritsy, haar lievelingshonden.

Als een Oostersch sprookje is het park, dat Nancy Carroll achter haar buitenhuis liet aanleggen.

William Austin aan 'n zwaar karweitje.

gazons, en de in alle kleuren prijkende bloemen een sprookjesachtige tuin-stad.

Aan de met palmen, platanen en acacia's afgezette asphalt-wegen springen temidden van de bloeiende tuinen de witgeschilderde landhuizen in het oog. Met hun roode pannendaken en hun door glycine omwoekerde gevels leveren deze huizen en huisjes een bekoorlijk tafereel. Geen muren, geen zware heggen scheiden de effen, fluweelge gazons of de achter de huizen gelegen parken

Aan het zwembassin van Marion Davies' lustoord in de Beverly-heuvels.

Kay Francis op de terrastrappen van haar landhuis.

van elkander; alles schijnt samen één groot lustoord te vormen, een idylle van vreedzaam gemeenschapsleven en de beste verstandhouding der bewoners onderling, zooals dat past in een paradijs.

Halftropisch is hier de plantengroei. Peperboom, Eucalyptus, pijnboom, vele soorten palmen en cacteeën omboorden de slingerende tuinpaden en daarnaast spreiden de zeeën van kostbare bloemen een waar wonder van kleurenpracht ten toon in een verscheidenheid, zooals men slechts in zulk een klimaat verwachten mag. En daartusschen de gazons, verzorgd als kostbare tapijten.

Vele der kleinere villa's liggen tusschen slanke bamboeboschjes, citroenen sinaasappelboomen verscholen, nauwelijks zichtbaar van den weg. Langs reusachtige oleander- en caoutchouboomen voeren de paden van geel grint, afwisselend met wit en rose pampasgras omzoomd. En de kleurige colibri's zweven als bonte kogels tusschen de struiken rond.

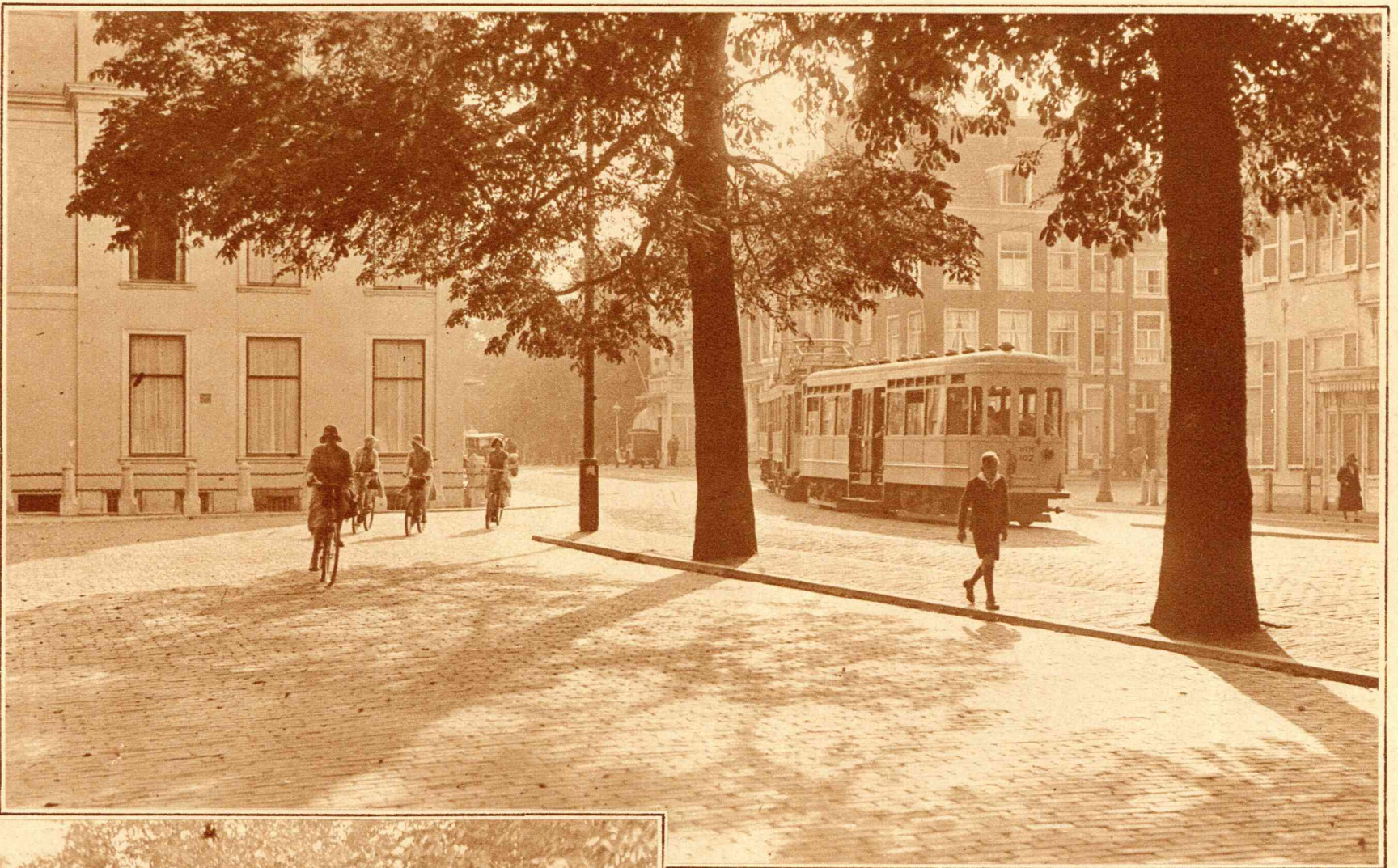

Verstopperij spelen: H. B. Warner met zijn dochtertje in het park van zijn Hollywoodsche huis.

Natuurlijk heeft wel elk der hier gevestigde artisten zijn bepaalde liefhebberijen en persoonlijke eigenaardigheden, maar een groot deel van den film-vrijen tijd brengt toch ieder in de tuinen en parken door.

De verzorging van planten en bloemen is van vele kunstenaars de lievelingsbezigheid, waarbij het kweken van edele fruitsoorten en zeldzaam bloemgewas een groote rol speelt. Veelal treft men in de grootere tuinen vijvers aan, kunstig aangelegde watervallen en klaterende beekjes, die den trots uitmaken van de met rijker gages gezegende sterren.

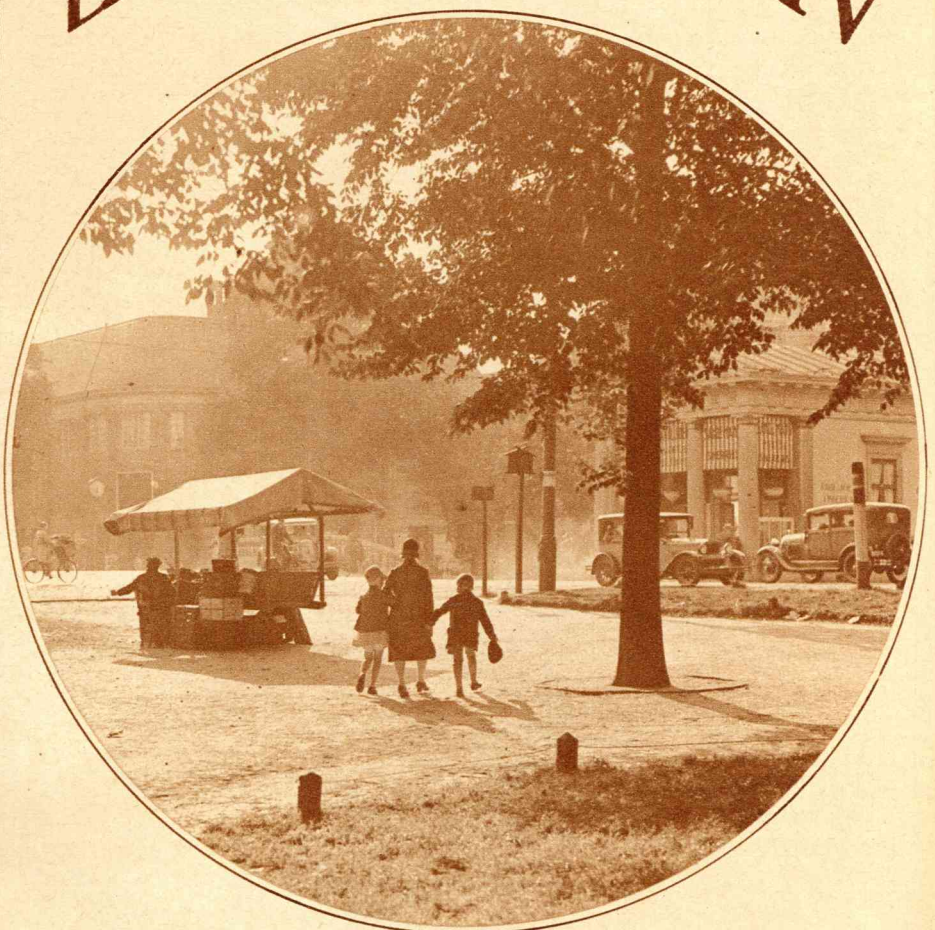

Het spel van licht en schaduw aan het Korte Voorhout.

Een plotselinge zonnedag langs den Hertenkamp.

ZOMERZON

Zomerzon aan het Malieveld.

VERMOEIDE PAARDEN

De Haagsche havenwijk — een typeerend kijkje in onze Laakhaven.

HAAGSCHIE KRONIEK

Over de laatste berichtjes in onze pers — De a.s. lichtfeesten — *Ville lumière* — De zee... gesloten! — Caricaturen — Wispelturigheden — Onze groeiende stad en a.s. belasting — 'n Pluimpje — 'n Beklaagde, verdacht van het misdrijf arrestatie.

Nu reeds weken lang heeft onze stedelijke pers gewemeld van berichtjes als: „Tijdens de feesten ter gelegenheid van den verjaardag van de Koningin, zal ook de Koningstraat, van de Hoofstkade tot de Hoefkade, worden verlicht en versierd.”

En als deze regelen verschijnen, dan staan we aan de laatste voorbereidende week voor de geweldige lichtfeesten ter eere van den vijftigsten verjaardag onzer geëerbiedigde Koningin.

De plannen voor deze feestdagen zijn enorm. En reeds zag ik op diverse punten der stad schuchtere lichtjes langs de contouren van fraaie gevels proefbranden in den klaren zomerdag. De kolossale vooruitgang in de verlichtingstechniek, dien wij bijna allen hebben meegemaakt, zal op zijn hoogtepunt aan ons vertoond worden op een der hoogtepunten

Harer Majesteits leven. Geen monument, geen gebouw van eenige beteekenis, geen stuk stedschoon, geen straat, geen steeg, of 't zal allemaal stralen in eene groote lichtzee, waar onze goeie stad in ondergedompeld zal worden.

Last not least de lichtstoet, die de volgende week als een keten van gouden licht zich slingeren zal door de Haagsche lichtstraten!

* * *

Eén *Ville-Lumière*, zóó zal 't wezen en zeker weet ik, niet alleen te staan, wanneer ik zeg, als nu in 's hemelsnaam het weer maar meewerkt! Want niet alleen 'n bericht als hierboven reeds aangehaald, konden we dagelijks — en met genoegen! — lezen;

ook een van geheel andere strekking — minder genoeglijk! — kwam ons de laatste dagen, neen weken, steeds onder oogen:

„Wegens de gevaarlijke zee was het badbedrijf van de Maatschappij Zeebad heden gesloten. Het volkszebad is nog tot 10 uur open geweest.”

De Vaillantlaan was de vorige week getuige van een bloemencorso in miniatuur: deze jonge Kingsford Smith had een der actueelste versieringen bedacht.

En 't moet al heel erg spoken, alvorens wij hier de zee sluiten!

Want verleden week, toen de zee te koken lag, toen het kokend, vlokkend schuim opspatte van den verren, donkeren horizon tot dicht op onze stranden; toen het zeezand tot diep in 't Scheveningsche dorp hier en daar 'n meter hoog lag opgestoven; toen de luchten boven Scheveningen, boven de

in het vuile aanspoelende schuim, dat ver het strand opdreef.

Men nam een zeebad tot z'n enkels in 't afgeschuimd vuil der beukende, kokende Noordzee!

Och, wat is de zee dan prachtig als ze zoo geweldig is. Maar ga dan met uw rug naar die dwaze miniatuurtjes staan, die daar in al hun kleinheid de nietigheid des menschen tegen dit natuurgeweld nog eens extra caricaturiseeren!

Maar laten we hopen het allerbeste!

* * *

Het *vriest* nu in Amerika na wekenlange gloei-hitte.

En heele streken staan er onder water, na maandenlange droogte.

Misschien — misschien, dat ook hier de boel 'n keer neemt; misschien, dat 31 Augustus de zomer begint!

Ontegenzeggelijk was de vorige winter minder streng dan deze zomer... dus, misschien — je kunt nooit weten. Want de Natuur moge soms geweldig zijn — ze is en blijft vrouwelijk met alle wispelturigheden aan haar geslacht eigen!

Maar mooi, prachtig, grandioos... hoor lezeresjes!

* * *

Immer groeit, gedijt onze levenskrachtige stad. Nauwelijks zijn aan alle kanten heele steden bijgebouwd en het laatste puin en bouw-afval is nog niet geruimd, of weer andere uitbreidingsplannen spoken er in de breinen onzer knappe bestuurders.

Knappe bestuurders, ja en gaarne geef ik, in alle bescheidenheid, dit pluimpje weg.

Want wijst mij de stad, stedeke of dorp, waar navenant wordt opgebouwd, verbeterd en verzorgd aan een wasdom en een schoonheid, als wij hier steeds ervaren.

De stad met meer comfort, met fraaier wegen en kunstiger aanleg; met rianter pleinen en lanen, met bosschages en fraaie banken, met begroeiing

van de weelderige waterkanten — enfin, gij weet het wel en... met de gunstige belastingvoorzichten, die onze stad toch heeft! Het nieuwe belastingstelsel, door velen met angst verbeid, is ons allen gunstig!

En daarom: dit bescheiden pluimpje van een dankbaar Hagenees!

Doch om terug te komen op die verdere uitbreiding weer: nieuwe plannen zijn in voorbereiding en wel tot bebouwing van terrein, gelegen binnen den Bezuidenhoutschen weg, de ijsbaan, spoorweg en Haagsche grens.

Voorwaar een voortreffelijke gelegenheid voor 'n prachtige bebouwing, die heel veel mogelijkheden biedt.

Binnenkort zullen de plannen ter visie worden gelegd van onzen Raad, die misschien nog eens in de historie van Den Haag genoemd zal worden: „De Raad van Bouwers”.

* * *

En tot besluit dit kiekje van 't Kantongerecht; een „kleine man” (waarschijnlijk met 'n C. en A.-tje an) stond terecht, omdat ie — tja om wat ie — laat ik zeggen: omdat ie was *gearresteerd*! Waarom, heeft hij en met hem nooit iemand begrepen, zelfs de Kantonrechter niet, die hem dan ook vrijspreekte.

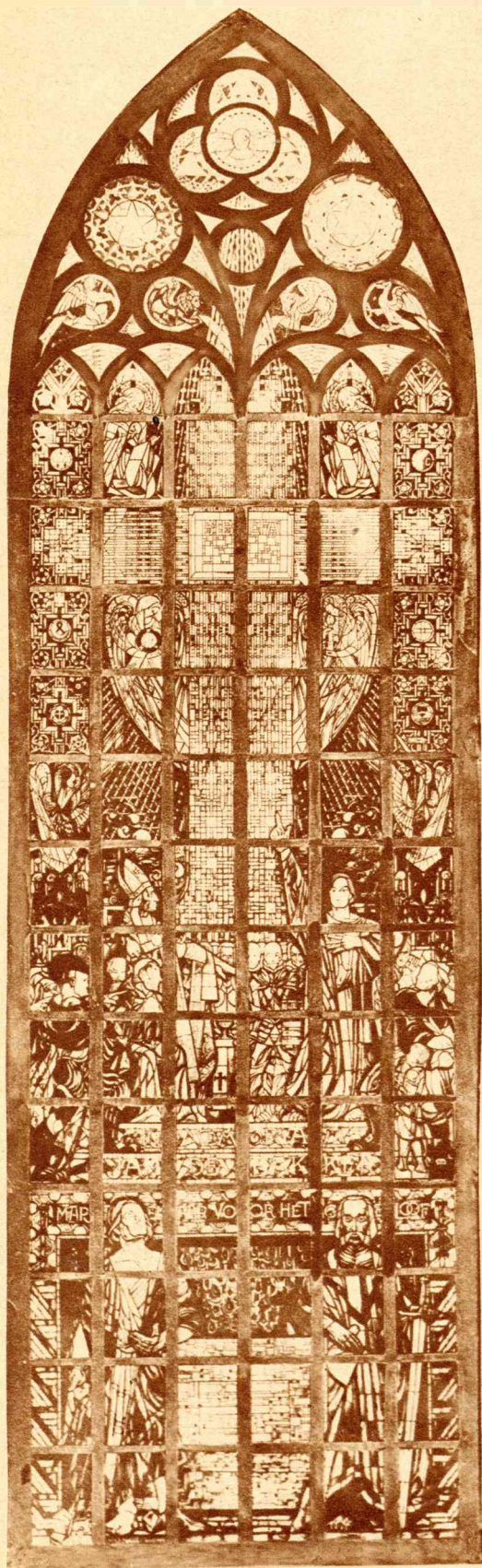
Want: *gearresteerd* worden op geene gronden is bij de wet nog niet strafbaar gesteld.

De verdachte-van-geenerlei-misdrijf was gearresteerd door 'n landsverdediger, die het land verdedigde tegen ploeterende persfotografen, die, zooals deze man, arbeiden op een terrein, dat absoluut niet verboden is, zelfs voor geen persfotograaf in Nederland.

Maar 't is waar: hij was 'n doodgevone man in functie die hard werkte, en geen *ambtenaar* in functie, (zooals het wachie) die... kom laat ik niet hatelijk worden. Hij is vrijgesproken!

Den Haag, 18 Augustus 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

Het fraaie gedenkraam voor Jan de Bakker, naar het ontwerp van Max Nauta, dat Vrijdagmiddag j.l. in de Groote Kerk is onthuld.

grootsche, de majestueuze zee voortjachtten in woelige, woeste vaart; inktzwarte wolkenbergen laag en zwaar over het onafzienbare kooksel der verschrikkelijke zee spookachtig voortschoven, zelfs toen nog dansten en plasten, alledwaast, de kleurige miniatuurtjes van baders en baadstertjes

Ook dit leuke brikje oogstte succes bij den wedstrijd voor versierde kinderwhevels, die door de winkeliersvereniging Vaillantlaan was georganiseerd.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

HOOFDSTUK I. DE MEDAILLE.

Maar, lieve Bella, als Rita ze krijgt, wat dan?" vroeg Bill Pock aan zijn vrouw, Bella Pock. „Wil je niet 'n beetje vertrouwen in haar hebben? Zal het geen bewijs zijn, dat ze goed haar best heeft gedaan? Dat zal het toch ongetwijfeld, m'n duifje!"

Bill was een kleine man, dicht bij de vijf-en-veertig, maar hij bezat energie genoeg voor iemand, die tweemaal zoo lang was. Hoewel hij nog jong was, begon zijn donker haar reeds grijs te worden, en zijn gelaat was een netwerk van rimpels. Eenmaal was Bella tegen hem uitgevallen, dat, als hij niet zoo heel den dag grinnikte, hij misschien niet zooveel rimpels zou hebben. Maar Bill kon het nu eenmaal niet laten, voortdurend te glimlachen.

Bella Pock vormde een levendig contrast met haar echtgenoot. Zij was groot en hoekig. Een lachje op haar zuur gezicht was even zeldzaam als een dichtgevroren vijver in Juli. De wereld was voor Bella een hard en meedoogenloos monster, waarmee zij elk oogenblik den strijd moest aanbinden.

De familie Pock was in het bezit van een lapje grond en een eenvoudig huisje op Evergreen Island in het stadje Bradmere aan de Long Island Baai. Bill Pock was schrijnwerker van z'n vak en hield zich vooral bezig met het repareren en restaureeren van oude meubels. „Een slecht betaald baantje," klaagde hij dikwijls.

Bella en hij zaten bij het raam, dat uitzag op den grooten weg, en Bill probeerde z'n vrouw te overtuigen, dat er iets groots en schitterends stond te gebeuren. Zou hij het niet dienzelfden avond bijwonen, dat Rita Holiday haar einddiploma kreeg van de stedelijke hogere-meisjesschool?

't Is een héél ding in een kinderleven, zoo'n diploma te ontvangen uit de handen van een glimlachenden schooldirecteur. 't Komt slechts één keer in het leven voor, en Rita zou bovendien een speech moeten afsteken, waardoor ze méédong naar de Worth-medaille.

„Stel je eens voor, Bella!" ging Bill voort. „Het kind, dat je in je huis hebt gehad sinds ze een baby was, zal het moeten opnemen tegen de fijnste rijkelskinderen, en er is alle kans, dat ze met den prijs gaat strijken! Ik heb die speech van haar wel honderd keer gehoord, en het is een juweeltje."

„Ik heb er maagpijn van, zoo dikwijls heb ik die speech moeten hooren," gromde Bella. „Bill, je bederft dat kind, door haar zoo hemelhoog te prijzen. Men zou denken, dat het je eigen kind was."

„En wie heeft er zoo'n engel van gemaakt?" fleemde Bill. „Jij, m'n lieveling!"

„Och kom," mopperde Bella boos, „overdrijf zoo niet! 't Is me een fraaie geschiedenis! Al die jaren scheept de grootmoeder van Rita ons met haar kleindochter op, en een week geleden komt ze bovendien zelf, doodziek nog wel."

„Maar Thilda heeft ons toch prompt iedere maand betaald, sinds Rita hier is, m'n hartje," suste Bill, onverstoord glimlachend. „En het geld is altijd goed op tijd gekomen. De waarheid moet gezegd worden: m'n achternicht, Thilda Holiday, is ons geen penny schuldig, en ze is zelfs een week met het kostgeld vooruit. Bella, m'n schatje, kun je Rita niet 'n paar woordjes sturen, vóór ik me op weg naar de school begeef? Ze heeft vanmiddag geholpen de zaal in gereedheid te brengen en zal wel erg moe zijn. Ze was al zoo zenuwachtig als een rietje, toen ze het huis verliet. En ze zal bovendien op een houtje moeten bijten, want ze heeft

geen tijd om hier terug te komen voor het avondeten. En aangezien je niet kunt meegaan, zou misschien een woordje van je..."

„Wat moet ik dan zeggen?" snauwde Bella. „Niets, m'n beste, als je hart het je niet ingeeft," en Bill slaakte 'n zucht.

Bella was het leven van zijn leven, het hoofdmotief van zijn bestaan. Hoe zij ook tegen hem kon te keer gaan, dat deed aan zijn liefde geen afbreuk. Eén glimlach van z'n levensgezellin maakte al het leed weer goed. Als z'n vrouw maar even tegen

Professor Priem Pruttelt:

„'n Bloemetje voor de tuberculose, meneer?"

„Nee, kind, wel als je er een had tegen de tuberculose."

hem glimlachte, dan scheen het Bill toe, of hij zich koesterde in de stralen van een zon, die hem alleen toebehoorde.

Even later, toen hij met 'n ruk z'n das op de juiste plaats bracht, wenschte hij hartstochtelijk, dat Bella dien avond met hem in het oude Fordje naar Bradmere kon meegaan. Maar boven lag de oude Thilda Holiday ziek te bed en er moest iemand bij haar blijven. Overigens had Bella ronduit gezegd, dat ze er niet in 't minst op belust was, de speeches van die jonge blagen aan te hooren.

Ze bleef veel liever thuis en draaide met haar duimen, eerst in de ééne, dan in de andere richting.

Hierin was Bill het volstrekt niet met zijn vrouw eens. Met tot het uiterste gespannen zenuwen trad hij de groote zaal binnen, waar de plechtigheid zou plaats hebben, en zocht zich een stoel uit in de middelste rij, in de nabijheid van het spreekgestoelte om het best mogelijke uitzicht op Rita te hebben, als ze zou verschijnen.

Hij zag, hoe de eene jongedame na de andere het podium besteeg, een redevoering afstak en

dan weer onder de toehoorders verdween.

Hij schonk echter speciale aandacht aan een blond meisje, Estelle Atherton genaamd, die daar stond te glimlachen en te buigen en te speecheen in al de glorie van haar stralende jeugd. Rita had hem gezegd, dat miss Atherton ongetwijfeld den prijs zou wegdragen. Ze had korenblond haar, lichtblauwe oogen en fraai gewelfde wenkbrouwen, en toen ze glimlachte tegen haar vrienden in het sympathiek gestemde gehoor, vertoonde zich een rij van hagelwitte tanden tusschen haar roode lippen. Bill wist alleen dit van miss Atherton: zij was het nichtje van Willard Blackstone, en Blackstone nam in Bradmere een benijdenswaardige positie in.

't Was werkelijk jammer, dat Mr. Blackstone en Mrs. Blackstone dezen avond niet aanwezig konden zijn. Maar Bill wist, waarom ze afwezig waren. Had het niet in de „Bradporter Koerier" gestaan, dat Edmond Rixby, de zoon van Mrs. Blackstone, dienzelfden dag zijn diploma zou behalen aan de Harvard-Universiteit?

Deze menschen waren geen van allen kennissen van Bill. Het lot had hem in een lagere maatschappelijke positie geplaatst. Nochtans was zijn hart vervuld van trots. Rita had zich gedurende vier jaar met het puikje van Bradmere gemeten. Ze was op de hogere-meisjesschool gekomen vóór haar veertienden verjaardag, en, goeie hemel, wat had ze hard gewerkt!

Hij liet z'n blikken onderzoekend over het podium dwalen. De jury bestond uit achtbare lieden, die hij van aanzien kende. Zij waren maatschappelijk de gelijken van de Blackstones. Het werd hem droef te moede. Estelle Atherton zou met het eeremetaal gaan strijken, of zij het verdiende of niet. Hij moest echter toegeven, dat ze haar taak kranig volbracht. Nog nooit van z'n leven had hij zulk een applaus gehoord, als er weerklonk, toen het meisje haar plaats in de middenrij weer opzocht. Bill voelde een prop in zijn keel. Rita zou heel wat moeten praesteeren, gaf hij toe, om dat meisje te verslaan.

Hij wischte juist de tranen uit zijn oogen, toen Rita Holiday hem voorbijging en de treden naar het podium beklom. Met een schok ging hij overeind zitten.

Zijn hart begon hevig te bonzen, toen hij haar gadesloeg, terwijl ze boog als een jonge koningin voor de groep van deftige burgers, die daar gezeten was, en daarna voor de overvolle zaal. Als haar geheugen haar nu maar niet in den steek liet! Er was even een dramatisch oogenblik van stilte, alsof ze alles vergeten was.

Bill's liefdevolle, bijziende oogen namen haar geheel in zich op. Wat was ze mooi! Estelle Atherton zelfs moest het afleggen tegen Rita's stralende en kleurige lieflijkheid. Zij was donker; met oogen als geroosterde kastanjes, zooals Bill dikwijls gezegd had; heur blauwzwart haar omlijstte in keurige wendingen en golvingen een gezichtje, dat vaak 'n ietwat hooghartige uitdrukking had, maar toch zoo wonderlijk minzaam en innemend was. Rita had, wat Dort noemde, fijn-verstandige oogen. Zou die aangeboren intelligentie, die natuurlijke vlugheid-van-denken haar te hulp komen op dit spannende moment?

Toen begon ze te spreken en Bill voelde, hoe z'n zenuwen tot bedaren kwamen. Ze had haar speech niet vergeten! Aldoor klonk haar gouden stem en bracht woorden en zinnen voort, die nu en dan een spontaan applaus te voorschijn riepen.

Als in een droom hoorde Bill de stem, Rita's stem, plotseling ophouden. Hij hoorde hoera-geroep en oorverdoovend applaus.

Toen stonden John Worth, de schenker van de

No. 1

medaille, Harry Hillard, Bradmere's gewaardeerde kunstschilder, en Dr. Paul Rugby, een plaatselijk geneesheer, op en verdwenen in een kamer, die achter het podium was gelegen. Zij vormden de jury.

Na een poosje kwamen ze terug. Zij keken ernstig en voelden blijkbaar het gewicht hunner verantwoordelijkheid. Toen kwam Bill eensklaps tot het bewustzijn, dat Rita's naam, Rita Holiday, was uitgesproken door John Worth.

En Rita zelf! Ze had haar naam natuurlijk hooren afroepen. Ze stond op, 'n beetje bevend en duizelig, draaide wat rond bij haar stoel en ging weer zitten. Ze had een vergissing begaan, een afschuwelijke vergissing. Ze had zóó aanhoudend van de medaille gedroomd, dat nu...

„Rita Holiday!” dreunde de stem van John Worth voor de tweede maal. „Wilt u zoo goed zijn, hier te komen?”

Het schemerde haar voor de oogen. Haar burendwongen haar, op te staan, stemmen fluisterden haar iets toe. Mechanisch bewogen zich haar voeten in de richting van het podium. Ze was bijna genoodzaakt, tastend haar weg te zoeken tusschen de stoelenrijen. Gestalten schenen vóór haar op te rijzen en haar het voortgaan te beletten. Toch ging ze voort, met opgeheven hoofd, en in haar oogen lag de fiere blik, die, naar Bill's voorspelling, eenmaal de wereld aan haar voeten zou brengen.

Terwijl ze hem langzaam voorbijging, strekte hij de hand uit en legde die zachtjes op haar arm. Ze wendde zich om en keek hem in de lichte grijze oogen. Een breede, maar ietwat benauwde glimlach lag op Bill's gelaat en plotseling kwam Rita geheel tot zichzelf. Ze wierp haar vriend een blik van stralende vreugde toe en zag vervolgens op naar het glimlachende gezicht van John Worth.

Terwijl het doodstil in de zaal was, wenkte deze heer haar naar het podium, en toen het tengere, donkere meisje naast hem stond, wendde hij zijn aandacht naar het gehoor.

„Ik heb vanavond een paar woorden tot u te zeggen, mijne vrienden,” begon hij met zijn diepe, welluidende stem. „Op de eerste plaats moet ik bekennen, dat ik verrast ben, heel erg verrast. Op het stuk papier, dat ik in de hand houd, vind ik opgeteekend, dat de juryleden éénparig van oordeel zijn, dat aan miss Rita Holiday van Evergreen Island de Worth-medaille moet worden toegekend.” Hij draaide het hoofd om en glimlachte welwillend tegen het meisje, dat hevig ontroerd naast hem stond. „Als u mij wilt veroorloven, een beetje grappig te zijn, zou ik zoo zeggen, dat vanavond een donker paardje van Evergreen Island naar Bradmere is komen galopperen. Aangezien ik een oud man en zelf vader ben, zult u het mij wel niet kwalijk nemen, als ik zeg, dat het een heel mooi donker paardje is — Rita Holiday!”

Applaus deed de zaal tot haar grondvesten schud-den. Over Rita's schoonheid moesten alle aanwezigen het wel eens zijn, en de kleine man, vóóraan in de middenrij, wischte steelsgewijze z'n oogen af. Eindelijk deed men zijn Rita recht wedervaren!

„Ik hoor van de juryleden,” ging Mr. Worth voort, toen het weer stil was geworden, „dat niemand van hen ooit van miss Holiday gehoord had. We mogen Evergreen Island gelukwenschen en we mogen de stad Bradmere gelukwenschen. De andere jongedames, die ons vanavond met hun welsprekendheid hebben verheugd, zijn mij welbekend. Telkens als er een het podium verliet, zei ik tot mezelf: „Ongetwijfeld zal deze of die de gelukkige winnares zijn!” Maar toen kwam het donkere paardje uit Evergreen Island! Gij, mijn waarde vrienden, hebt evenals de juryleden in betoovering naar haar geluisterd, en ik ben overtuigd, dat gij het met ons eens zult zijn, dat zij de gouden medaille verdient, die voor de beste speech beschikbaar is gesteld.”

Toen richtte hij het woord tot Rita persoonlijk. Zij zag zijn vriendelijk gelaat als door een nevel. Zijn woorden drongen eerst zachtjes tot haar door, maar dreunden ten slotte in haar ooren. Haar zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Maar de laatste opmerkingen, die hij maakte, klonken duidelijk in haar hoofd, om ze nooit meer te vergeten.

„Miss Holiday, u moogt vanavond mijn meest oprechte gelukwenschen mee naar huis nemen. Niet, omdat u een gouden medaille hebt verdiend, maar vanwege het groote talent, dat u geschenken is. God is buitengewoon goed voor u geweest, mijn kind. U bent een begaafd meisje, en Brad-

mere hoopt nog groote dingen van u te hooren.”

Profetische woorden, waarvan de kern in Bill Pock's hart had geleefd, sinds Rita Holiday haar kinderversjes had opgezegd en haar kinderliedjes had gezongen aan zijn knie. Zijn handen waren rood van het applaudisseeren, toen hij opstond om zijn meisje mee terug te nemen naar Evergreen Island.

„Goeie hemel, Bella,” zei hij 's avonds laat tot zijn vrouw, „Rita nam die Worth-medaille in ontvangst, alsof ze heel haar leven niet anders gedaan had! En prima goud, moet je weten!

GOEDE REIS

*Oude Kees was nog wel pittig,
Maar werd strammer op den duur.
Hij had zoo z'n moeilijk loopje
Van de bank tot aan de schuur.
Op het hoekje moest hij rusten.
En dan zuchtte hij eens wat.
Als ie bij z'n bank terugkwam.
Was ie blij, dat ie weer zat!*

*Hij was lang niet hulpbehoevend.
Of wat stuntelig, o nee.
Maar z'n oude onderdanen
Wilden toch niet goed meer mee.
Dat kwam enkel door de jaren.
Monter keek hij meestal rond,
En hij voelde nog voor grapjes.
Want z'n hart was kerngezond!*

*Hij hield veel van buiten mezen.
Van de bloemen en de lucht,
Van de lichte, vrije velden,
En dan kwam er vaak een zucht.
Als hij zich mist opgesloten
In de stralende natuur.
Als een hulpeloze zoeker
Tusschen 't bankje en de schuur!*

*O, nog eenmaal in de velden
Heel gelukkig rond te zien,
Net zoo oer als je kon kijken.
Dan werd alles goed misschien.
Dan kon hij meer jaren leven
Op z'n kleine stukje grond.
En hij zat ontroerd te denken.
Of zooiets voor hem bestond!*

*Oude Kees heeft rondgekeken.
Waar de vrije velden zijn.
Oude Kees is meegenomen
Door een auto zacht en fijn!
Recht op zat ie in de kussens,
Welk een wondermooi begin,
Iemand bracht hem van zijn bankje
Zóó de wijde wereld in!!*

*'s Avonds kon ie haast niet vatten.
Dat hij 't merk'lijk was geweest.
En het blijft voor hem nog jaren
Een perkwoikkend levensfeest!*

*Gij, die hem hebt rondgereden
Door een heerlijk paradijs,
Oude Keesje wenscht U berend
Heel Um leven: „Goede reis!”*

KROES.

Haar naam zal er in gegraveerd worden, naar ze zeggen.”

„Ach, zoolang ze dat ding niet kan uitgeven of opeten,” zei Bella vinnig, „zie ik niet in, waar het goed voor is.”

Sommige mensen hebben heelemaal geen romantiek in hun karakter. Bella Pock was een van die mensen. Een gouden medaille met je naam erop betekende niets voor haar. Een vijf-dollar-biljet, of zelfs een zilveren guldenstuk, was altijd handig om in huis te hebben. Je kon het uitgeven. Misschien redeneerde Bella op die manier, omdat er zoo weinig geld in de lade van de Pocks was, en ze konden het toch zoo goed gebruiken!

Bill troostte haar door haar te vertellen, dat hij voor vier heele dagen werk had met het herstellen van oude schilderijlijsten. Harry Hillard, de kunstschilder, had hem dien avond dat buitenkansje bezorgd.

„Dat heb ik waarschijnlijk te danken aan het succes van Rita,” verzekerde hij.

Toen zocht Bill zijn bed op, vermoeid maar gelukkig. De fijne lui van Bradmere hadden dien avond zonder onderscheid hun blik moeten richten naar Evergreen Island, waaruit een donkerootig meisje was opgedoken, dat haar uur van glorie had gekend, om daarna weer terug te keeren tot de alledaagsche duisternis.

HOOFDSTUK II.

DE BLACKSTONES.

Op den morgen na den strijd om de Worth-medaille zat Blanche Blackstone in de schitterende loggia van haar huis, blijde dat ze een oogenblik kon rusten. Eerst weinige minuten tevoren was ze teruggekeerd uit Boston, waar haar zoon, Edmond Rixby, z'n diploma had behaald aan de Harvard-Universiteit.

Het verblijf der Blackstones lag tegenover de baai. De achterzijde zag met een indrukwekkend aantal vensters uit op de Shore Road, een breeden straatweg, die zich met vele bochten slingerde tusschen steenen muren en eeuwenoude boomen. Het bij het huis behorende park, dat prikte met een weelde van boomen, heestergewas en bloemen, was reeds vele jaren een van de bezienswaardigheden der streek. Slechts John Worth kon zich erop beroemen, een tuin te bezitten, die even groot als welverzorgd was.

Calow, de butler der Blackstones, een onderdanig personage en in zijn vak uitstekend geschoold, verscheen om te zeggen, dat Mrs. Blackstone aan de telefoon werd verlangd.

De boodschap, die Blanche ontving, was kort en nadrukkelijk. Ze haalde ongeduldig de schouders op, terwijl ze den hoorn ophing. Tusschen haar gewelfde wenkbrauwen vertoonde zich een rimpel. Zou haar ongetrouwde schoonzuster blijven luncen? Blanche zag er erg tegen op, Henriette Blackstone aan de lunch bij zich te hebben. Zij kon haar eigenlijk op geen enkel uur van den dag uitstaan. Soms was ze werkelijk genoodzaakt zich ter ruste te begeven na een bezoek van die praatzieke dame.

Mrs. Blackstone verliet de telefooncel en schreed door de ruime hall naar een kamer aan haar rechterhand, waar zij zonder aarzeling binnentrad.

Een jongeman, slank en blond, met diepglanzende opvallend blauwe oogen, stond op, 'n boek met etsen in de hand. Die jongeman was Edmond Rixby, de eenige zoon van Blanche. Hij leek niet op zijn moeder. Hij was even blond als Blanche donker was.

„Hallo, moedertje! Kom binnen en ga zitten,” glimlachte hij. „Wat is er aan de hand?”

„Niets bijzonders, zou ik denken, m'n jongen,” was haar antwoord, terwijl ze den stoel nam, dien Edmond haar aanbod. „Alleen is je tante Hetty op weg naar hier. Ze heeft juist getelefoneerd. Ach, ik had liever vandaag geen bezoek gehad. Ze heeft er zeker niet aan gedacht, dat je zes maanden van me weg bent geweest en eerst vandaag terug bent.”

„Hoe vervelend!” riep Edmond uit. „Tante Hetty heeft er slag van, altijd te komen, als men haar niet kan gebruiken.”

„Dat is zoo,” zuchtte Mrs. Blackstone. „Maar, lieveling, je zult op je woorden passen, nietwaar? Door de telefoon leek ze in 'n erg kwade bui te zijn. Ze zei iets over een donker paardje, en toen ik haar vroeg, wat ze daarmee bedoelde, schreeuwde ze als 't ware, dat ze spoedig zou komen. Ik geloof, dat ze boos is over iets.”

„Dat is ze altijd,” was Edmond's meening. „Donker paardje!” Toen begon hij te lachen. „Zou het niet grappig zijn, als ze ging wedden bij de races?”

„O, m'n beste,” lachte Blanche, „dat is bijna majesteitsschennis. Evengoed kon de hemel invallen als dat Hetty op een paard ging wedden. Waar ben je mee bezig, m'n zoon?”

„Ik ben etsen aan 't bekijken,” antwoordde hij. „Zie deze eens! Is het geen juweel? Moedertje, ik zou het volgend jaar graag in Parijs gaan studeren.”

„Dat zul je,” gaf Blanche ten antwoord, „en ik ga met je mee.”

Een poosje bleef ze naast hem zitten, diep-innerlijk genietend van zijn kinderlijke vereering voor de oude meesters.

Plotseling ging de bel.

(Wordt voortgezet)

Menigeen heeft in de vacantedagen, die zoo weinig gelegenheid tot natuurgenoet boden, een uitstapje gemaakt naar Antwerpen en zijn Wereldtentoonstelling. Van de waarlijk grootscheedsche momenten, die men hier en daar treft in deze oude stad, is zeker wel een der opvallendste de Keyserlei, die

In de Stad der Wereldt

der Wereldtentoonstelling

wij hierboven afbeelden. Men ziet rechts boven de huizen het koepeldak van de Koninklijke Vlaamsche Opera uitsteken en meer naar links de grijze Sint Jacobskerk. Links op den achtergrond begint de Leysstraat en aan het einde daarvan doemt wazig de majestueuze Onze Lieve Vrouwetoren op.

HET ZWARTE SCHAAP

door

CHARLES GARVICE

Ralph was altijd de rakker geweest, die ruiten ingooide en in den vijver viel, — James echter was de braverd, altijd keurig, zich nooit met straathonden bemoeiend; hij vond het veel prettiger, met Ralph te wedden, dat die een bepaalde ruit niet met drie schoten van zijn katapult stuk kreeg, of hem een zetje te geven den vijver in.

In gelijke verhouding groeiden zij op; de school deed James eer, Ralph schande aan; en in de zaak van hun vader bleek James er een van 't goede soort; Ralph verveelde zich en luierte.

Naast de Hardens woonden de Broads met de lieflijke dochter Eva, en natuurlijk waren de beide knapen even vroeg en even terdeeg op Eva verliefd. Zij had van kindsbeen af Ralph het aardigste gevonden, al behandelde die haar niet zoo eerbiedig als James. Ofschoon, toen de beide knapen mannen werden, liet de hoffelijkheid van Ralph, die zich nu ook van zijn gevoelens voor het meisje bewust was geworden, niets meer te wenschen over. James echter maakte haar op veel verlijnder manier het hof, en iedereen zei, dat James een model-echtgenoot worden zou. — Eva moest vooral verstandig en voorzichtig kiezen!

Ze zou niet getwijfeld hebben, het mooie lieve kind, als Ralph zoo geweest was als James; en toen hij haar voor de zooveelste maal op zijn onstuimige manier zijn liefde verklaarde, zei ze het ook:

„O Ralph... het kan niet! Moeder, — ik bedoel vader, — zou het nooit goedvinden. Neen, je moet dien arm wegtrekken. Het is niet netjes, en moeder kan ons zien. O Ralph, waarom ben je niet... een beetje meer zoals James?”

Ralph keek haar vreemd aan. Hij had veel kunnen zeggen, maar zelfs zwarte schapen bekladden geen broer. Hij beloofde alleen, dat hij zijn best zou doen. Hij zou trachten goed, keurig, ernstig, degelijk te worden.

Hij deed zijn best zoo, dat het kantoor zich tien dagen lang verbaasde over zijn stiptheid en ijver; maar den elfden dag haalde een kennis hem over, mee te gaan bijjarten, en kwam hij weer zóo

laat thuis, dat het keukenmeisje hem heimelijk moest binnenlaten. Want het personeel toonde een duidelijke voorkeur voor het zwarte schaap.

Zijn vader keek den volgenden morgen zeer ernstig, — en nog ernstiger des middags, toen uit een brief van een klein woekeraartje bleek, dat Ralph zich ook in geldzaken niet wijs had weten te houden. Er had een conferentie plaats tusschen vader en zoon, — tusschen den vader en den zoon, James namelijk, — en daarna werd Ralph in de kamer geroepen. Hij kreeg de boodschap, dat hij in ballingschap moest gaan.

De vader noemde de voorwaarden: zijn passage naar Amerika zou betaald worden, hij kreeg een cheque voor vijftig pond, en de betrekkingen met zijn familie zou hij eerst kunnen hervatten, als hij die vijftig pond had terugbetaald.

Ralph stond verslagen. Hij hield van zijn vader en hij hield van zijn thuis. Er zijn zwarte schapen, die zulke gevoelens hebben. En dan de scheiding van Eva! Hij werd zeer bleek en moest worstelen, om zijn stem hoorbaar te maken.

„U bent heel hard voor me, vader,” zei hij, en hij keek van het ernstige gezicht van zijn vader naar het toornige van James.

Misschien was de vader bijgetrokken, als James niet, achter Ralph's rug, neen had geschud.

„We doen het voor je eigen bestwil, Ralph,” zei de onberispelijke broer. „In Amerika zijn er veel beter kansen voor

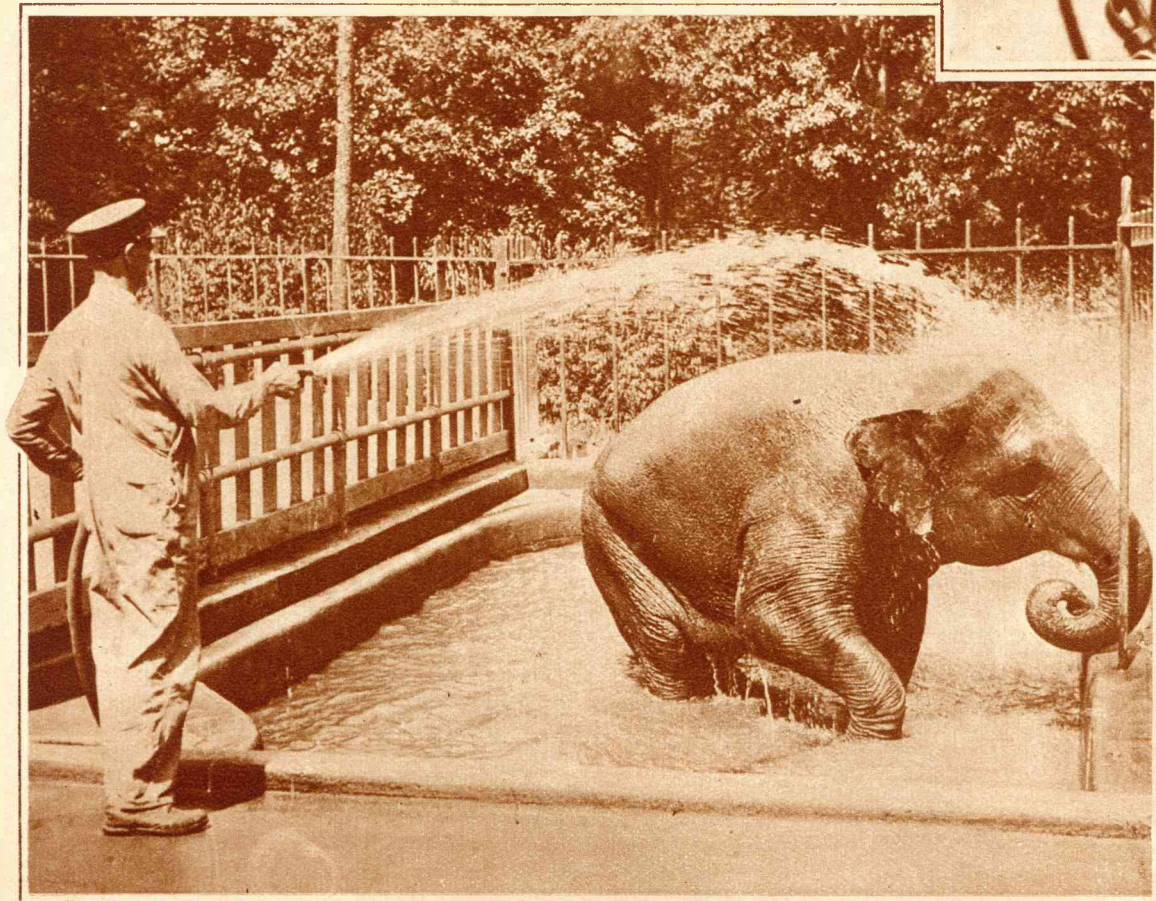
mensen met... eh eigenaardige karakters. We wenschen je van harte het beste.”

Ralph zag in, dat er niets aan te doen viel, en ging met het kwade nieuws naar Eva. Zij schreide zacht, maar wou hem niet de belofte geven, die hij vroeg. Toen ze zich van hem losrukte, snikte ze wild, en hij ging.

Hij was te trotsch om zich met zijn familie in verbinding te stellen, en zij maakten uit zijn zwijgen op, dat hij de vijftig pond niet terug kon geven. James, de onberispelijke, werd intusschen steeds onberispelijker. Vader Harden werd grijs, en verlangde stil naar zijn jongsten zoon. Hij zat tegenover James, die niet rookte, te snakken naar de tabakswolken van den balling.

Goede kameraden.

Het ideaal van den Bond van Olifanten merklijkheid gemorden: iedereen zijn eigen waterpalletje.

Er was nog een omstandigheid, die den ouden man de haren deed grijzen en groeven in het gezicht trok: malaise in zaken. Harden en Zoon was sterk achteruit gegaan, en zou misschien, gelijk veel andere zaken, in den druk bezweken zijn, als een nieuwe klant geen uitkomst had gebracht.

Dat was een zekere Matthew Browne, die goederen uit Pernambuco overzond, en Engelsche waren daar ter plaatse verhandelde. Hij liet alles door de handen van Harden en Zoon gaan, en de winsten stegen met sprongen. Het was James, die dit alles behandelde, — hij had trouwens ongeveer de heele leiding der zaak van zijn vader overgenomen, door het invoeren van nieuwe methodes, die zijn vader maar half begreep en maar half goedkeurde. Dat tot die methodes ook beurs-speculaties behoorden, wist de ouderwetsche zakenman niet, — gelukkig voor zijn gemoedsrust.

De Broads daarentegen waren juist de laatste jaren zeer vooruitgegaan, en James hervatte den ietwat verslaptten omgang en maakte Eva met nieuwen ijver het hof. Dit gaf den beiden ouders van het meisje groote vreugde, want zij begonnen bezorgd te worden. Eva was stil en bleek geworden en had al twee aanzoeken afgewezen; zij begunstigde dus de pogingen van James met warmte. Zij begrepen natuurlijk wel, wat er bij Eva aan haperde. Maar wat hielp het, te treuren? Een zwart schaap als Ralph had zich waarschijnlijk al lang in den echt begeven met een vrouwelijk

Meisjes uit het Spreewald in hun schilderachtige kleeding

schaap van dezelfde kleur, en Eva vergeten! Eva zelf toonde den nieuwen minnaar weinig geestdrift, — en James wachtte met spanning. Dat uitstel was lastig! Ondanks de winsten, door de klandizie van Matthew Browne aangebracht, stond Harden en Zoon niet zoo sterk. Als een zekere kunstgreep, dien James in den zin had, niet lukte. De onberispelijke werd bleek, als hij daaraan dacht.

De aandeelen, die omhoog hadden moeten gaan, daalden natuurlijk, en James zat in zijn privé-kantoor met het hoofd in de handen en brandende oogen, — bankroetiers-visioenen rezen voor hem op, bijna tastbaar. Zijn vader vond hem zoo en vroeg — en toen vertelde James hem alles. Tenminste, bijna alles; want een man in zoo'n toestand kan bijna de heele waarheid niet zeggen.

„Hoe kon je ook speculeeren, James,” zei de vader. „Ik had je vooruit kunnen zeggen, dat we daarmee aan den grond raakten, — we zitten er nu eenmaal niet in. Maar laten we zien, wat we redden kunnen. We hebben in ieder geval een goeden naam... en alleen op de zaken van Browne kunnen we ons drijvende houden.”

James' gezicht vertrok, toen de naam van den nieuwen klant genoemd werd, en hij huiverde; hoe bemoedigend zijn vader ook sprak, hij wist te goed, hoe onredbaar zij door zekere kronkelige operaties gebroken waren.

Het gaat snel, den heuvel af; allerlei kunstgrepen had James toegepast, — maar met iederen stap was de daling versneld. Toen had hij op een dag, om alles met één slag goed te maken, enkele wissels van Matthew Browne vervalscht; hij wist natuurlijk, dat hij alles ruimschoots op tijd in orde zou kunnen maken. Maar even natuurlijk was hem dit tegengevallen, — en daarom voelde hij zich bij het noemen van dien naam zoo onprettig. De ondergang grijsde hem aan, — en de schande; want zoover kende hij Matthew Browne uit zijn brieven wel, dat die heer van geen genade zou willen weten....

Toen zijn vader weg was, dacht hij na en begreep, dat er nog maar één redding bestond: Eva. Hij waagde dus dien avond een stormaanval, maar verkreeg enkel de belofte, dat zij binnen drie dagen zou beslissen. Vol goeden moed ging hij heen: een vrouw, die aarzelt, is verloren, dacht hij, — als hij 't nog een poosje uithield, zou het geld van de Broads hem er weer bovenop helpen.

Den middag daarna echter trof hem een schok: een bediende bracht het kaartje van een bezoeker binnen, en James moest zich aan zijn bureau vastgrijpen, toen hij den naam las: Matthew Browne. Met een schichtigen blik zag hij naar het andere bureau, waar zijn vader zat.

„Eh.... neen, laat mijnheer even wachten,” trachtte hij tijd te winnen. Maar de bezoeker had den bediende op de hielen gevolgd, en groot, breed, welvarend trad hij binnen.

Natuurlijk was het Ralph; en de eerste minuut, toen hij zijn vader de hand drukte, zagen zijn oogen niets; maar toen werd hij James gewaar, die keek, alsof Ralph een spook was, in plaats van een bloeiend exemplaar van het menselijk geslacht.

„Hallo James, — hoe maak je 't?” riep hij met een eigenaardige gezichtsuitdrukking. „Nog precies de oude! Niets veranderd!”

„Maar.... Matthew Browne,” stotterde James, „ben jij....”

Ralph lachte. „Geschikte schuilnaam hè? Zal je vanavond aan tafel wel meer vertellen. 't Was heel goed, dat u me wegbonjourde, vader. Ik heb daarginds pas leeren waardeeren, wat ik verloren had, — en ik heb leeren werken, omdat ik moest.... 't Was moeilijk in 't begin, maar.... enfin, vanavond vertel ik. De verloren zoon komt tenminste niet in lompen terug, vader.”

„God zij dank, dat je er bent, arm of rijk,” zei de vader. „We hebben je bitter gemist.”

Toen de beide broers even alleen waren, haalde Ralph een paar papieren uit zijn zak, stak de kaars van het lakstel aan en verbrandde de papieren. Het waren de wissels, die James vervalscht had. James slaakte een zucht en wilde danken, maar Ralph ging zijn vader tegemoet en riep: „Dus zoo is 't in orde, James. Gewonen tijd dineeren, vader? U zult zien, dat ik nu keurig op tijd kom!” En toen vertrok hij, met een jovialen groet voor de klerken, waarop hartelijk geantwoord werd.

„Gelukkig nog dezelfde

Ralph van vroeger,” zei de vader, die één onberispelijken zoon genoeg scheen te vinden.

Ralph ging regelrecht naar de Broads. Eva was op haar kamer, toen hij werd binnengelaten; maar zij moet een goed geheugen voor voetstappen gehad hebben; zij was tenminste onmiddellijk beneden, — en stond stil, met de hand aan het hart. Zonder spreken nam Ralph haar in zijn armen en kuste haar.

„Je was bleek,” zei hij, toen ze bloosde, „maar nu ben je weer heelmaal het meisje, dat ik aldoor voor oogen heb gehad, — iedere penning, dien ik verdiende, leek me een stap dicht bij jou, — want ik wist, dat je op me wachtte.... En nu is je schaaap weer bij je!”

„Ja Ralph.... maar nu is 't geen zwart schaaap meer.... en al was je 't wel.... Was je vader niet gelukkig? En — o Ralph.... James.... hij wou.... hij heeft me gevraagd, en ik zou binnen drie dagen antwoorden: hoe kon je zoo precies op tijd komen?”

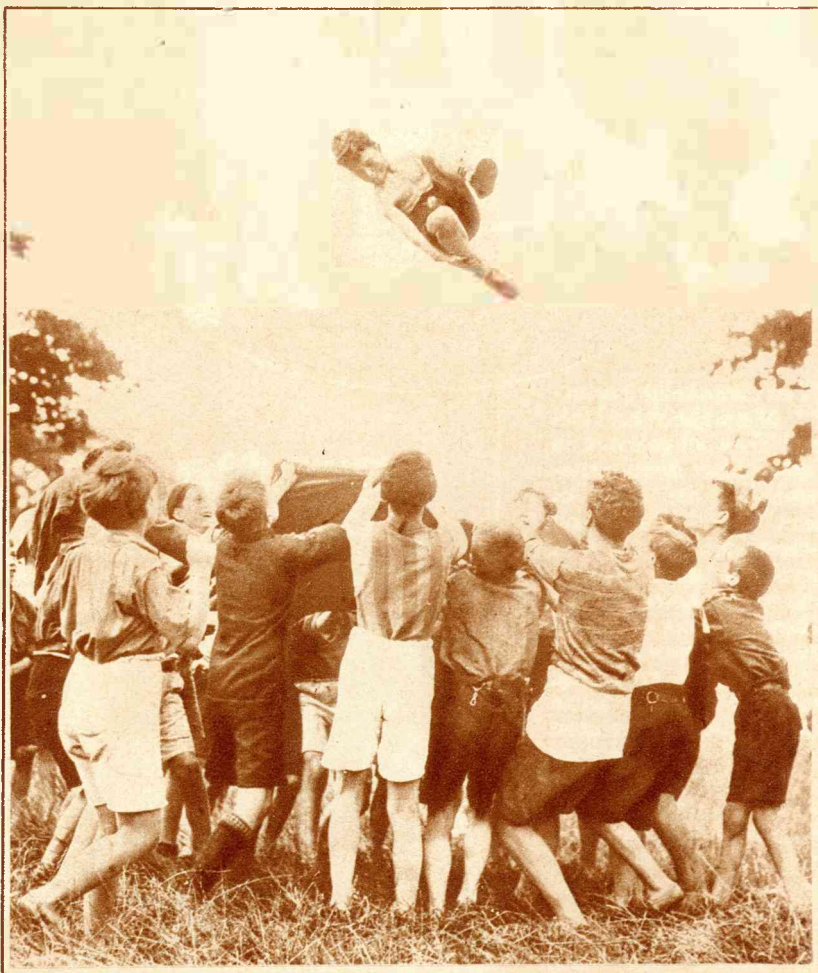
„Ja, — hm, — enfin, James is een beste kerel, maar zijn kans is hij kwijt, hè?”

Dagenlang kwam James niet te voorschijn. Hij dorst zijn vader niet aan te zien, en de bedienden niet en Ralph niet, en vooral Eva niet. Het was eigenlijk geen schaamte, die hem op een afstand hield, — zijn overheerschend gevoel was er een van wrevel tegen zijn broer, van verontwaardiging om den streek, — zoo beschouwde James het, — dien Ralph met hem had uitgehaald.

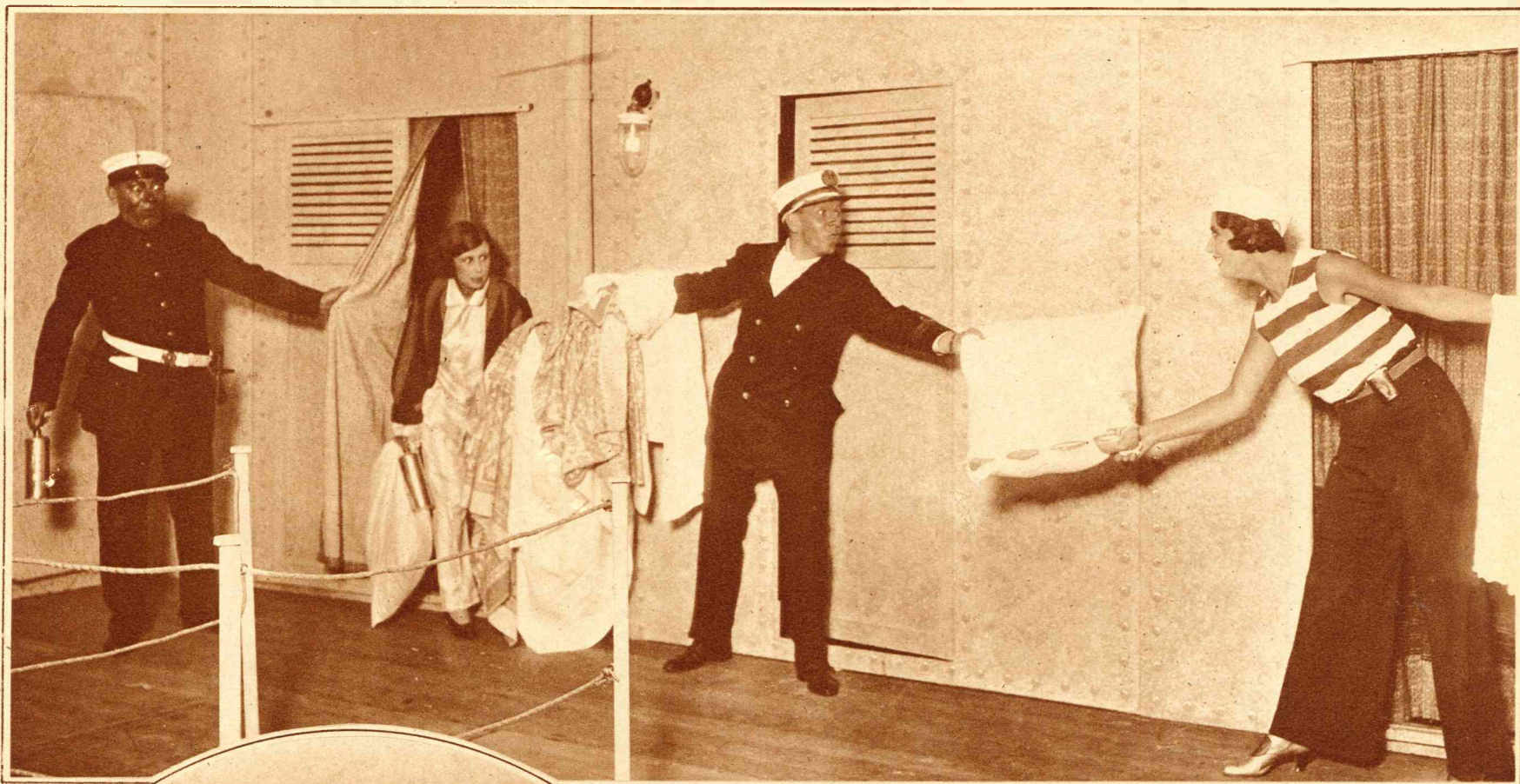
Ralph nam op het kantoor de plaats van zijn dolenden broer in, en wyl hij niet alleen rijk bleek te zijn, maar ook doorkneed in zaken, kostte het hem weinig moeite, de verwarde zaken van Harden en Zoon weer op pooten te zetten.

„Je ziet een beetje bleek, James,” merkte Ralph op, toen de onberispelijke zich weer op het privé-kantoor vertoonde. „Je moet eens andere lucht inademen. Hoe zou je 't vinden, om naar Pernambuco te gaan, en daar een poosje den boel te beheeren? Als je mijn raad vraagt, ga dan, en ga direct.” Hij wist, dat James zijn lesje gehad had; en er was op 't kantoor in Pernambuco een accountant met scherp blik.

James ging, en hij is er nog. Hij wordt beschouwd als een buitengewoon net en rechtschapen man. Hij gelijkt meer dan ooit op een heilige uit een kerkraam, en zelfs de rapporten van den accountant luiden steeds gunstig.

Noodlanding

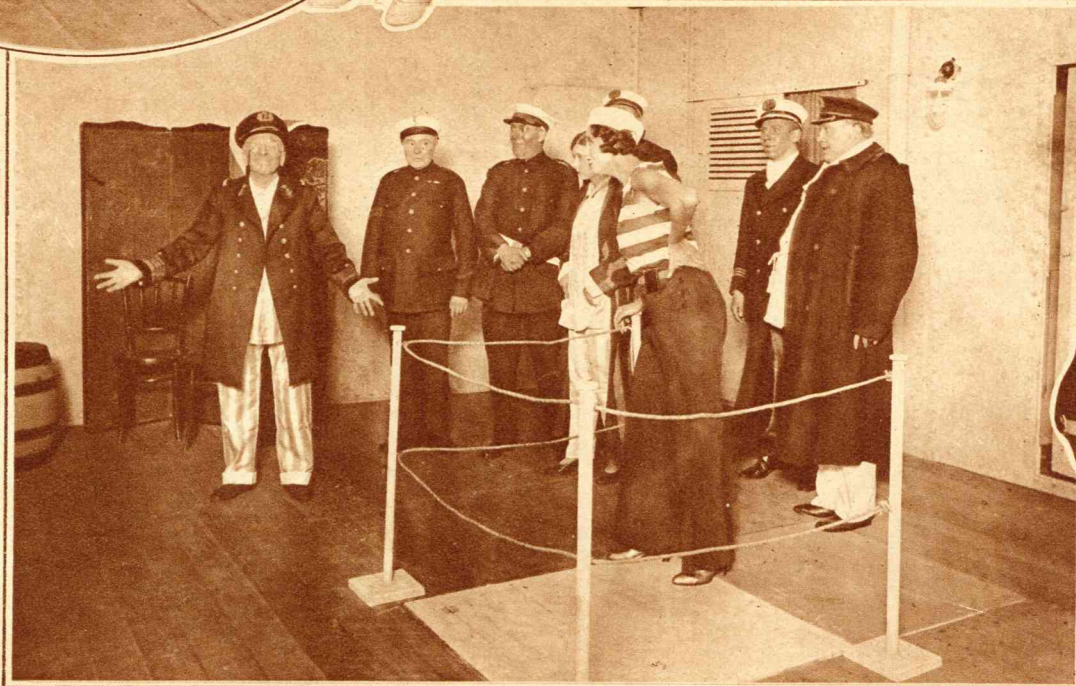
De admiraal wil van hut verwisselen: van links naar rechts:
Piet Bron, Mary Dresselhuijs, Jan Rimmelts en Fie Carelsen.

Marine-romantiek: v.l.n.r.
Ed. Palmers en Mary Dress-
selhuijs, Piet Bron, Jan
← Rimmelts en Eline Pisuisse.

Meisjes op een Oorlogsschip

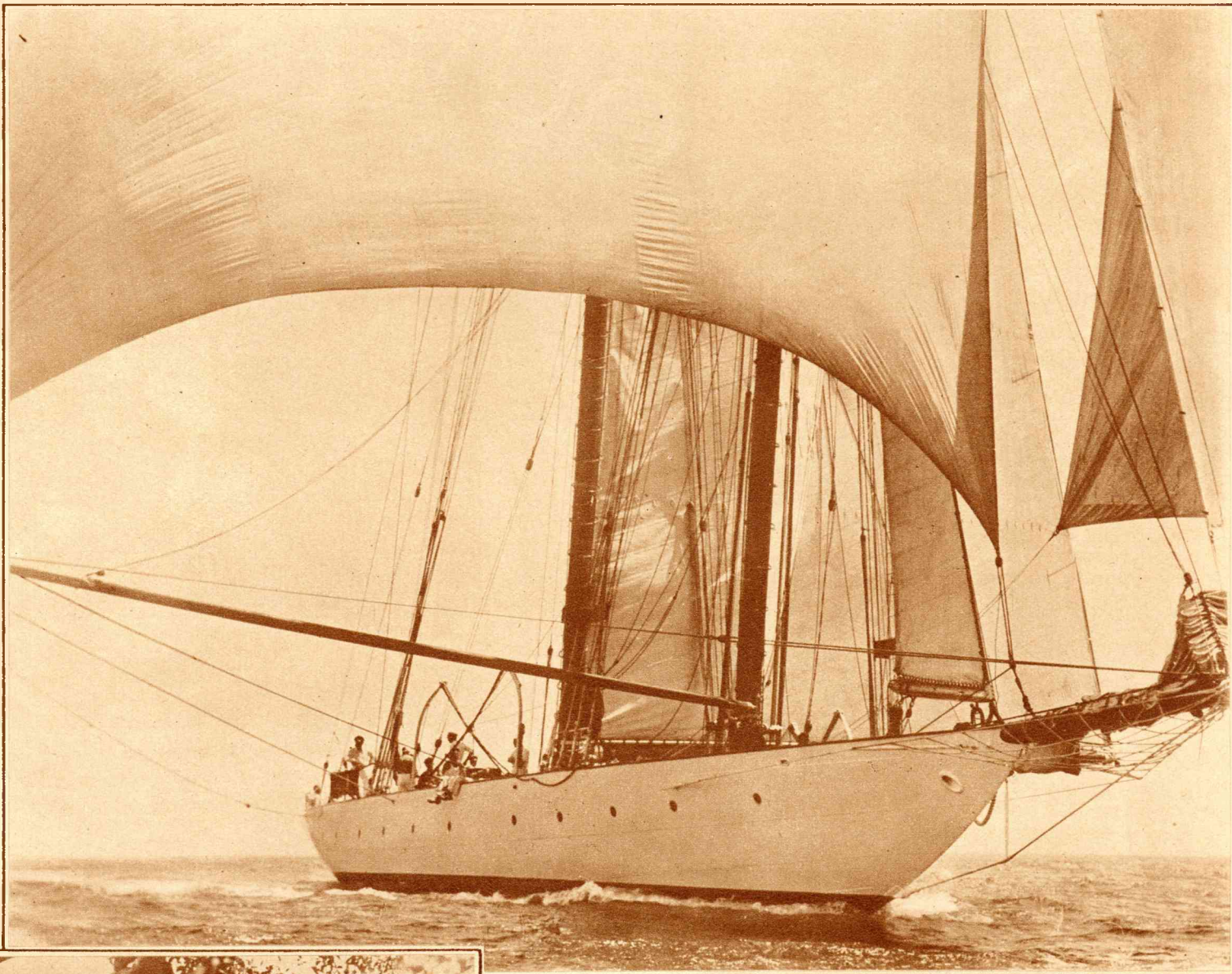
Een vermakelijk marine-blijspel heeft het Hofstad-Tooneel gekozen in verband met de vacantiestemming, die, weer of geen weer, deze maand beheerscht. Een amusant geval, dat gepresenteerd wordt in kostelijk geslaagde décors en in een tempo, zoo vlót en luchtig! Geestige typeering, koddige charges, leuke situaties — en bovendien genoeglijke zang en dans — ingrediënten, die een schotel waarborgen, zoo frisch en luchtig, dat we er zoo'n zomeravond bepaald aan smullen kunnen. Zoodat de verwachting gerechtvaardigd is, dat dit blijspel heel wat Augustusdagen op het program zal blijven.

Fie Carelsen rolt van de trap en in de armen van den admiraal, Herman Schwab.

De admiraal doet de sensationeele ontdekking.

Een millionairsjacht: de Enchantress, waarmee Morgan Adams van de Los Angeles Yachtclub wil trachten het record Zuid-Californië-Honolulu te breken. Van de reusachtige oppervlakte aan zeilen, die zulk een 176-voets schoener bezit, geeft onze foto een imposant beeld.

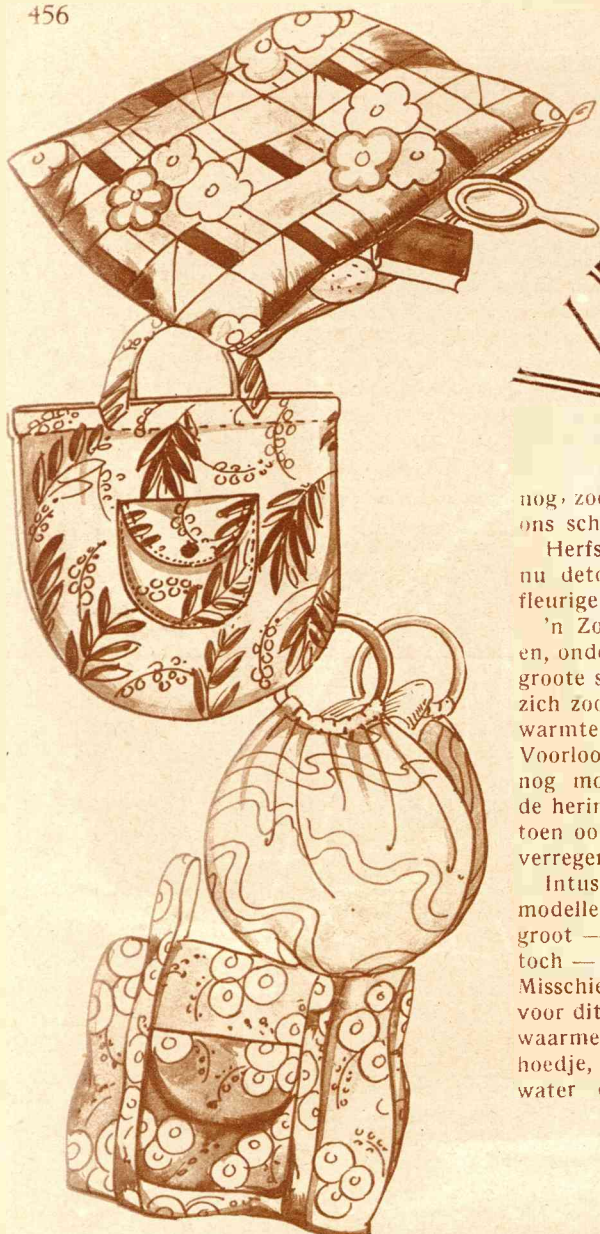
Een fraaie sprong bij een wedstrijd van de Fairfield Yachtclub te Westport (Conn.)

UIT DEN VREEMDE

Doordat in Frankrijk over 't algemeen de vacanties eerst laat beginnen, valt het hoogtepunt van het seizoen te Trouville ongeveer in half Augustus. Dan stroomt elegant Parijs er tezamen om zich in zijn nieuwste zomertoiletten te laten bewonderen, zooals deze Parijzenaartjes in d'r moderne strandpyjama's.

Practische Reiskussens en Tassen

Een praktisch reiskussen van gebloemde cretonne of sits toont ons de eerste teekening.

Iedere kant heeft een afzonderlijke voering, welke apart opgevuld en dichtgenaaid wordt. Tusschen de twee opgevulde kanten kunnen we reis- en toilet-benodigdheden medenemen.

De opening wordt met een zip-sluiting afge- werkt.

Een gemakkelijk te maken strand- of picnic- tasch. Aan beide buitenkanten is een aparte zak opgenaaid, voor het medenemen van kleine arti- kelen, welke we vlug bij de hand willen hebben.

Een eenvoudige strandtasch van gebloemde of gewerkte cretonne, welke we heel gemakkelijk kunnen maken.

Een reiskussen, geschikt voor auto of boot. De reepen, die aan de beide kanten op het kussen gestikt zijn, en welke in lussen eindigen, kunnen gebruikt worden om het aan mede te dragen, en het kan er ook handig aan opgehangen worden.

Het aparte, opgenaaid zakje biedt nog ruimte voor eenige benodigdheden of toilet-artikelen.

VROUWENLEVEN

Hoeden voor den komenden Herfst

Onwillekeurig komen herfstgedachten bij ons op, nu de zomer, waarvan we nog zoo veel mooie dagen verwachtten, reeds van ons schijnt te zijn heengegaan.

Herfst. Arme lichte en luchtige zomerjurken, die nu detoneeren in 't trieste regenland. Arme groote fleurige hoeden vooral!

'n Zomerjurk kan in huis nog wel gedragen worden en, onder 'n stevigen mantel, ook op straat, maar die groote strooien hoeden, die ons zoo flatterden, die zich zoo heerlijk aanpasten bij zonneweelde en zomer- warmte, ze liggen alle opgeborgen. Voorgoed al? Voorloopig weigeren we nog dit te denken. Er moeten nog mooie dagen komen — en we troosten ons met de herinnering aan warme nazomers van vorige jaren, toen ook de eigenlijke zomermaanden verwaaiden en verregenden.

Intusschen etaleeren de modezaken al nieuwe herfst- modellen. Onze belangstelling is nog niet bijster groot — we willen nog zomer en zomerhoeden. Maar toch — even kijken: het lijkt immers al herfst soms. Misschien hebben werkelijk de echte zomerhoeden voor dit jaar afgedaan. Het eenvoudige, gladde dopje, waarmee we de windvlagen trotseeren, het regen- hoedje, dat we lijdzaam door het neerstroomende water dragen, ze beginnen ons gruwelijk te ver-

Elegant hoedje, gegarneerd met lint.

Klein villen hoedje met voile — Beige leeren handschoenen, geborduurd met blauwe zijde.

velen. En als nu de mooie dagen komen, droog en zonnig, maar toch al 'n ietsje koel — ja, toch maar even kijken naar de nieuwe herfst- modellen.

De meeste winterhoeden zullen klein wezen, dat staat al vast, al zijn ook de geheel gladde kapjes, die maar weinigen flatterden, uit de gratie. Wel zijn er de nauwsluitende hoedjes, maar ze hebben ofwel eenigen rand, ofwel eenige randgarneering, welke er iets vlots aan geeft, iets, dat de trekken minder scherp doet uitkomen en daarom 'n mildere omlijsting geeft aan de gezichten dan de geheel gladde kapjes.

Bovendien zullen er ook in den komenden winter en zeker in den herfst nog vrij groote hoeden worden gedragen, welke meerendeels het voorhoofd onbedekt laten. Ook dit is echter een omlijsting, die lang niet alle gezichten flattert en menige vrouw zal dus wel zoo verstandig zijn in plaats van deze hoeden een model te kiezen, dat met een beschermenden rand het voorhoofd overschaduwet. Want ook zulke modellen brengen ons de nieuwe modes voor herfst- en winterseizoen.

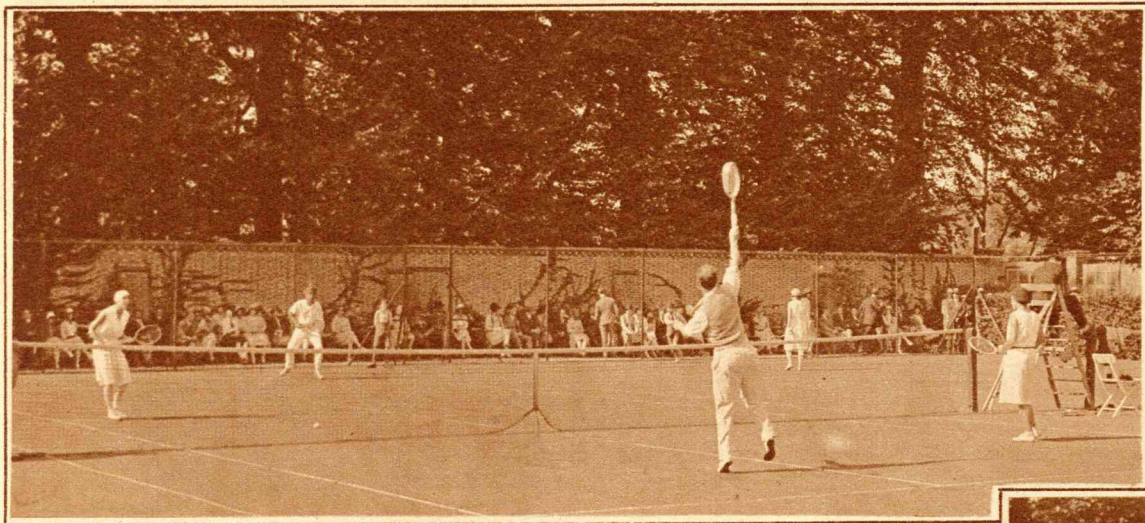
Onze beide afbeeldingen vertoonen 'n paar kleine hoedjes — een nauwsluitend villen hoedje van aardig model, met garneering van 'n gesp en van 'n luchtige voile, van het modehuis Caroline, dat ook de daarbij afgebeelde handschoenen van beige leer, geborduurd met blauw, de wereld inzond.

Het elegante hoedje van onze tweede afbeelding, van Helène Julien, is sierlijk gegarneerd met lint, dat van achteren in een breeden strik den rand afwerkt.

PAULA DEROSE.

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

SUNLIGHT ZEEP
ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

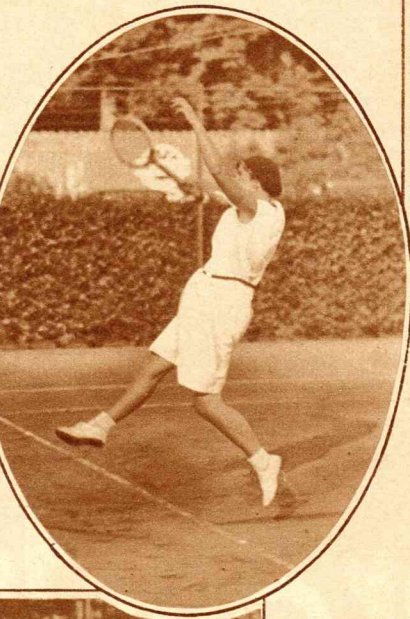
Overzicht van de baan op Marlot tijdens het gemengd dubbelspel.

Sport van de Week

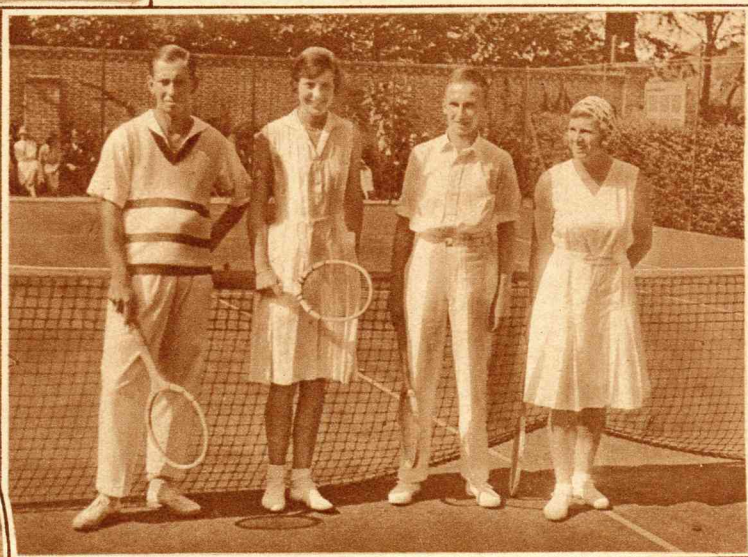
De Weensche prof-club Rapid heeft zich hier in het land beroemd gemaakt door een 16—2 overwinning op Ajax en het is dus te verklaren, dat de tour van deze Oostenrijkers in ons land wel heel wat belangstelling trekt.

Intusschen blijft ons, na hetgeen die Oostenrijksche profs tot op heden hier hebben klaargemaakt, het resultaat van Ajax' match in Weenen nog steeds een raadsel. Wat Rapid hier in ons land laat zien is vrij goed, doch niet beter dan het spel van de Tsjechische club Teplitzer b.v. en een heel stukje minder zelfs nog dan wat we hier al eens eerder van Engelsche prof-teams en van Zuid-Amerikaansche amateur-ploegen hebben gezien. De resultaten zijn trouwens geheel in overeenstemming met deze qualificatie van het Weensche spel. Tegen R.C.H. in Haarlem brachten de Weensche gasten het niet verder dan tot een gelijk spel, terwijl van Philips met den oneven goal werd gewonnen, hoewel het resultaat van dien strijd even goed andersom had kunnen zijn.

Dat de spelers van Rapid, zooals uit elk courantenverslag blijkt, technisch ver boven onze jongens uitsteken, is bij deze broodvoetballers zeer begrijpelijk. De techniek van dergelijke heeren kan echter

roeiers en tennisspelers de balans gaan opmaken zal deze er, ondanks het slechte weer, waardoor een belangrijk deel van den

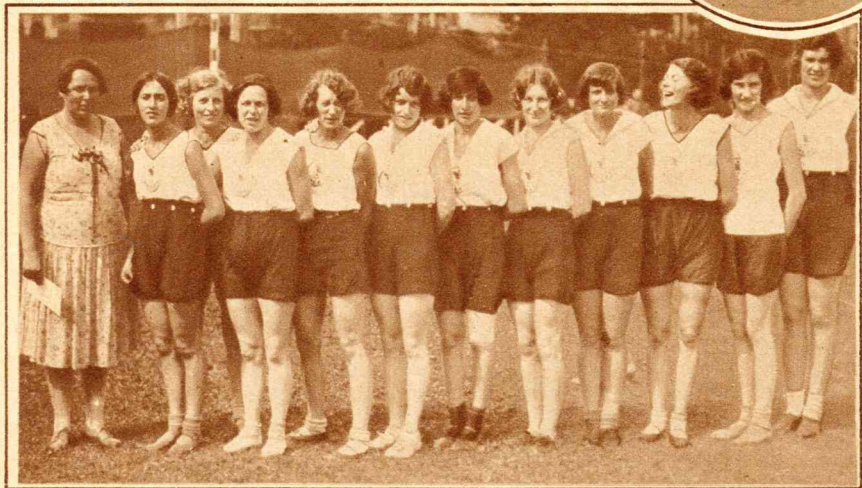
Tennistournooi op Marlot. Voor den halven eindstrijd gemengd dubbelspel. Mej. v. Riemsdijk en Kerckhoff tegen mej. Groenewegen en Karsten.

Het tennistournament op Marlot. Mej. Polano in actie in den eindstrijd dames-enkelspel tegen mej. Groenewegen.

records zal behoeven aan te vallen. Wie zal er meer dan 3,86 M. halen? Polshoog en 100 M. hardloopen zijn momenteel nummers, waarmede we op elk internationaal festijn van betekenis voor den dag kunnen komen.

Als we het dan nog even bij de athletiek houden, verdienen onze kranige dames eveneens een woord van lof. De Hoilandsche ploeg heeft te Brussel eclatante successen geboekt op de sterkste tegenstandsters uit de voornaamste Europeesche athletiekcentra.

Neen, we hebben zeker geen reden tot klagen. Als straks met een zelfde voldoening op het voetbalseizoen 1930/31 mag worden teruggezien, valt er voor onze spelers nog heel wat op te knappen. Maar wie weet....

De kranige Hollandsche damesathletiekploeg, gekiekt in Brussel, waar zooveel lauweren werden geoogst.

met enthousiasme vaak met succes worden bestreden. We herinneren hierbij slechts aan de overwinning van Feijenoord tegen de profs uit Praag op Goeden Vrijdag.

Om kort te gaan, het spel van Rapid is ons geducht tegengevallen, omdat wij na de débacle van Ajax en de lezing, welke naar aanleiding daarvan door den heer Koolhaas van het Weensche spel is gegeven, iets heel bijzonders hadden verwacht. Nu blijkt het team er echter één, dat zich zeker in geen enkel opzicht gunstig onderscheidt van de Engelsche teams, o.i. zelfs nog heel wat minder is.

Aan den eenen kant is het een geluk te weten, dat men daar in het Oosten in elk geval niet zooveel beter voetbalt dan uit de cijfers van Ajax, nederlaag allicht kan worden verondersteld. Dat is de gunstige zijde van de medaille, want... in Weenen weet men niet beter, of we zijn beginners in de edele voetbalkunst. Die buitenlandsche toeren zijn even gevaarlijk als prettig.

Het rijk der zomersporten spoedt ten einde. Als straks de atleten, de

De Weensche prof-club Rapid, welke een tour door ons land maakte en o.a. tegen A.D.O. speelde.

Birken in den Wind

Dr. A. Defner

De Gebrandmerkte

D O O R O C T A V U S R O Y C O H E N

Ze zijn niet gek; ze weten, dat jij het deed. Ik wil je alleen maar duidelijk maken, dat, wanneer ze tot arrestatie overgaan, je niet bang behoeft te zijn. Zie je Bob — deze misstap is de mijne — niet de jouwe."

Bob zocht vergeefs naar woorden: „Ik begrijp niet, waar u heen wilt, mijnheer Borden."

„Ik tracht je te doen begrijpen, dat je veilig bent. Als je er op staat, me te ruïneeren, zal ik trachten, het met een glimlach te verdragen. Jij hebt recht op veiligheid. Je hebt recht op vergoeding voor een vroegere onverdiende straf.

Ik heb mijn houding definitief vastgesteld. Mijn mede-commissarissen hebben me drie dagen gegeven om de stukken te voorschijn te brengen. Ik zal die drie volle dagen wachten. Dan zal ik naar hen toe gaan en zeggen, dat ik te kort geschoten ben. De obligaties zijn weg, en ik heb niets om hun in ruil daarvoor aan te bieden.

Er is niemand onder hen, die niet ten volle gelooft in mijn eerlijkheid. Géén van allen denkt, dat ik zou stelen. Ze hebben me reeds gezegd, dat ze je zullen laten arresteeren en veroordeelen voor dezen diefstal. Maar ik kan ze voorkomen — en dat zal ik ook doen."

Zijn stem brak plotseling af. Bob stelde één enkele vraag.

„Hoe?"

„Eenvoudig genoeg, Bob. Daar 't mij ernst is met mijn meening, dat, wát je ook doet, voor mijn verantwoording komt, zal ik mijn vrienden verwittigen, dat op 't oogenblik, dat ze maatregelen

treffen voor jouw arrestatie, ik mezelf zal gaan aangeven en bekennen, dat ik die obligaties gestolen heb. Dat zal jouw veiligheid waarborgen, Bob. Ze kunnen nooit een man veroordeelen voor een misdaad, die een andere man bekend heeft, wel?"

Borden stond op en keek op Bob Terry neer. Hij leek oud — en toch niet gebroken. Nooit tevoren scheen hij zoóveel kracht te hebben bezeten als op dit oogenblik.

„Je wraakneming is schitterend geslaagd, nietwaar, Bob?" Zijn stem werd weemoedig. „En misschien, wanneer al deze noodeloze ellende voorbij is, dat je me dan een beetje beter zult leeren begrijpen, denk je ook niet?"

Bob bewoog zich niet. Hij zat voorovergebogen, en staarde naar den grond.

Hij voelde zich onuitsprekelijk, onbeschrijfelijk nietig. Hij sprak niet. Hij voelde, dat hij zichzelf niet kon, niet durfde vertrouwen, wanneer hij eenmaal begon te spreken. Hij sprong plotseling op en liep de kamer en het huis uit.

ZES EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Bob Terry bracht een slapelozen, ellendigen nacht door. De zaken waren niet verlopen, zooals hij verwacht had. Er was geen wanhoop, waar hij die gehoopt had te zullen zien, en geen gewaardiging van geluk en triomf in zijn eigen hart, nu hij eindelijk zijn doel bereikt had. Hij voelde een onwillige bewondering voor Peter Borden — hij wenschte Peter Borden niet te bewonderen.

Hij vermeed het kantoor en zijn vrienden. Hij

probeerde het met een wandeling, in de hoop dat de gezonde buitenlucht hem zou helpen, de duisternis in zijn geest te verdrijven en helder te maken, wat hij nu als door een nevel zag. Niets scheen te helpen. Hij kon met geen mogelijkheid logisch en rustig denken.

Hij was niet bang. Hij had vertrouwen in Carmody, en nu had Peter Borden hem nog onverwachte bescherming toegezegd. Borden's houding beroofde Bob's positie van alle glorie. Indien de man zich aan zijn voeten gekromd had, zou Bob wreed geweest zijn — en zich beroemd hebben op zijn eigen wreedheid. Maar Borden had Bob's sterk-persoonlijken aanval eenvoudig opgevat als een onpersoonlijken tegenslag...

Lois — ook zij was een verrassing. Hij had haar éénmaal gezien in den loop van den dag. Zij reed in den auto door het park met Bruce Richardson. Richardson's stil, zacht gezicht scheen te stralen van een vreemd geluk; dat van Lois stond strak. Geen van beiden zag Bob — en hij was daar blij om. Hij kende Lois minder goed dan hij zich steeds verbeeld had. Maar wat dat betrof, in deze crisis scheen hij niemand goed te kennen.

Zelfs Kathleen niet. Hij was teleurgesteld in Kathleen. Hij had verwacht, dat ze zich vol afschuw zou afwenden. Inplaats daarvan bleef ze rustig en... scheen met hem te sympathiseeren. Vreemd — en onlogisch — dat hij dat niet van haar verdragen kon! Natuurlijk, ze was de nicht van een misdadiger, en privé-secretaresse van een man,

No. 26

die eigenaardige begrippen had over goed en kwaad, maar ze werd verondersteld, hem lief te hebben — en een man beschouwt de vrouw met wie hij in het huwelijk gaat treden als een bolwerk van recht-schapenheid... Hij haatte de gedachte, dat, wie weet, de kolossale som den doorslag had gegeven bij Kathleen... Twee honderdduizend dollar —

Toen hield hij zichzelf weer voor, dat hij on-redelijk was. Hij trachtte zichzelf te overtuigen, dat de wijze waarop Kathleen dezen misstap opvatte, de beste waarborg was voor hun geluk-kige toekomst. Ze zouden voor altijd samen zijn; hij voelde iets als opluchting bij de gedachte, dat deze daad Lois buiten zijn leven had gesloten.

Eéns ging hij naar kantoor — om drie uur 's-middags. Er lag een briefje op zijn lessenaar in Kathleen's stevig, mooi handschrift:

Lieve Bob,

Haal me thuis af om ongeveer half zeven. Ik wilde graag met je gaan dineeren.

Om half zeven was hij er. Kathleen zei hem zóó terloops goeden dag, alsof er niets gebeurd was, dat hun levens een heel andere richting zou kunnen geven. Op weg naar het gezellige kleine restaurant, waar ze allebei van hielden, babbelden ze over nietigheden; spraken luchtig over dingen van kantoor, en maakten geen enkele toespeling op het probleem, dat hen beiden vervolgde.

Pas toen zij gegeten hadden en Bob een sigaret had opgestoken, roerde zij het onderwerp aan. Zij zaten in een hoek van de zaal, gedeeltelijk ver-borgen door palmen in potten, onopgemerkt door de andere gasten. Een bescheiden orkestje van piano, viool en fluit gaf een twijfelachtige muziek ten beste.

„Natuurlijk begrijp je, Bob, dat wat ik te zeggen heb van groot gewicht is.”

„Ja.” Hij wist niet, waarom hij dat zou begrip-pen, maar hij deed het.

Haar oogen waren ongewoon glanzend, toen ze zich dichter naar hem overboog.

„Bob,” fluisterde zij, „je bent in gevaar.”

„Ik?” Toen dwong hij zich tot een glimlach. „Nee, dat ben ik niet.”

„Dat ben je wel.”

„Nee, Kathleen. Borden zelf heeft me gezegd, dat hij, eer hij zou dul-den dat ik hiervoor in de gevangenis kwam, zelf zou bekennen, dat hij 't gedaan had.”

Haar oogen werden heel groot. „Zei hij dat?”

„Ja.” Bob keek haar niet aan. „Hij — verraste me. Ik had 't niet ver-wacht — hoe het zijn moge, dat was, wat hij zei, en ik ben overtuigd, dat hij het meent óók. Zoo zie je, dat ik niet in gevaar ben.”

Ze schudde haar hoofd. „Dat ver-andert de zaak eenigszins. Ik was bang —”

„Hoe kwam het, dat je bang werd?”

„Ik ben vandaag iets te weten gekomen.” Zij sloeg haar oogen neer, zoodat hij er niet méér in kon lezen dan ze hem wilde vertellen. „John Carmody is volstrekt niet van plan, je te beschermen in geval van nood.”

„Niet van plan — Je bent niet wijs, Kathleen.”

„Ik ben héél goed wijs. Ik weet, wat ik zeg. Ik ben blind geweest voor een heeleboel dingen. Er is vandaag iets voorgevallen op kantoor — Vraag me niet wat, of hoe. 't Is genoeg, dat ik je zeg, wat ik weet: Carmody raadde je dit aan, omdat hij Borden een poets wilde bakken — maar ook omdat het voor hem van belang was, dat je weer in de gevangenis zou komen. Ik — ik ga niet meer naar zijn kantoor, Bob. En jij — je staat op vreeselijk dun ijs — of, tenminste, dat dacht ik.”

Hij schudde verbijsterd het hoofd. „Wat voor belang kan Carmody er in — redesnaam bij hebben, of ik in de gevangenis ben of niet? Het klinkt ongelooft —”

„Je moet mij op mijn woord gelooven!” Haar toon was bijna ruw, en sneed alle verdere vragen af. „Wat je me van Borden vertelt, is een grooter opluchting voor me dan ik je zeggen kan. Zoolang hij aan dat besluit vasthoudt — en ik veronderstel, dat hij dat doen zal — ben je veilig. Maar als hij ooit, in 't gezicht van de Staatsgevangenis, van gedachten mocht veranderen — Wat ik zeggen wil, is dit, Bob: je moet er geen gras meer over laten groeien.”

„Wat bedoel je?”

„Die obligaties zijn goed verborgen, hè?”

„Ja. In een bankkluis — onder een anderen naam.”

„Juist. Maar daar moeten ze niet blijven. Carmody heeft zoo zijn eigen manier om bijna alles, wat hier in de stad omgaat en wat hij weten wil, uit te vinden. Hij zal de schuilplaats van de dingen ontdekken — en dan mag de hemel weten, wat er gebeuren zal. Als ze genoeg bewijsmateriaal tegen je verzamelen, is het heel goed mogelijk, dat zelfs Borden's bekentenis je niet uit de gevangenis zal kunnen houden.”

Bob raakte onder den indruk. Kathleen sprak rad, overtuigend. Hij voelde de macht harer per-sonlijkheid op zich drukken. En ze maakte hem bang.

„Wat moet ik doen, Kathleen?”

„Beantwoord me deze eene vraag, Bob: zou niets, zelfs deze angst niet, in staat zijn, je te be-wegen om... om Borden nog binnen die drie dagen...?”

„De obligaties netjes terug te brengen? Nooit, Kathleen!”

Zij stapte onmiddellijk van het onderwerp af. Hij kon er niet uit wijs worden, of zijn ontkennend antwoord haar bevredigde of smartte. Er was weer diezelfde starre, bijna wanhopende uitdruk-king op haar gezicht.

„Wat moet ik doen, Kathleen?” herhaalde hij.

Zij antwoordde niet onmiddellijk. Haar stem was niet meer dan een gefluister.

„Bob — verlang je er naar, met me te trouwen?”

Hij fronste zijn wenkbrauwen. „Ik begrijp niet, wat je daar nu opeens weer mee bedoelt —”

„Houd je van me? Verlang je nog steeds, met me te trouwen?”

„Natuurlijk. Zijn we niet verloofd?”

Een triest, vermoeid glimlachje speelde een oogenblik om haar lippen. „Het is de manier, waarop je dat zegt, Bob. Zeker, we zijn verloofd. Maar dat hoeft niet noodzakelijk zoo te blijven. Ik wil alleen maar graag de waarheid weten. Ik vind, dat dat mijn goed recht is.”

„Je weet heel goed, dat ik van je houd, Kathleen.” Hij was verschrikkelijk van streek. Kathleen scheen altijd zooveel méér te zeggen dan haar woorden. „En we zullen trouwen, zoodra je een datum vast-stelt. Maar ik zie niet in, wat dat met de situatie van het oogenblik te maken heeft.”

„Ik wel. Laat me het je uitleggen. Ik verlang niet, met je te trouwen, liefste — tenzij je me werkelijk liefhebt. Het zou niet eerlijk zijn — tegen-over geen van ons. „Zie je,” zei ze weemoedig, „nu op dit oogenblik ben je niet bepaald vurig te noemen. Ik verveel je eenigszins. Het noemen van onze liefde tijdens een conversatie, die de bij uit-stek praktische zijde van dit geval dient te behan-delen, irriteert je. Maar misschien doe ik je on-recht —”

„Dat doe je!”

„Misschien. Je bent er dus zeker van, dat je me wenscht te trouwen?”

„Heel zeker.”

„Dat lost dan al een probleem voor ons op,” zei ze, maar zonder eenige opgewektheid. „Luister nu goed naar me. Op dit oogenblik ben je nog veilig. Je kunt vrijwel doen, wat je verkiest — in spijt van Carmody — zoolang Peter Borden bij zijn tegen-woordig voornemen blijft. Is 't niet zoo?”

„Ja-a-a.”

„Goed. Nu iets anders: Misschien was je ver-baasd, dat ik niet anders reageerde, toen je me vertelde, dat je dat geld gestolen had.”

„Om je de waarheid te zeggen, dat was ik.”

„Maar waarom eigenlijk? Ben je zelf niet over-tuigd, dat je in je recht was, dat je volkomen gelijk had? Waarom moest het je dan verbazen, als ik die meening deelde, die volgens jou toch zoo voor de hand lag? Waarom vond je 't zoo vanzelfspre-kend, dat ik, die je toch 't beste ken van alle menschen, er heel anders over zou denken — je daad streng zou afkeuren? Heb je al eens over die tegenstrijdigheid nagedacht?”

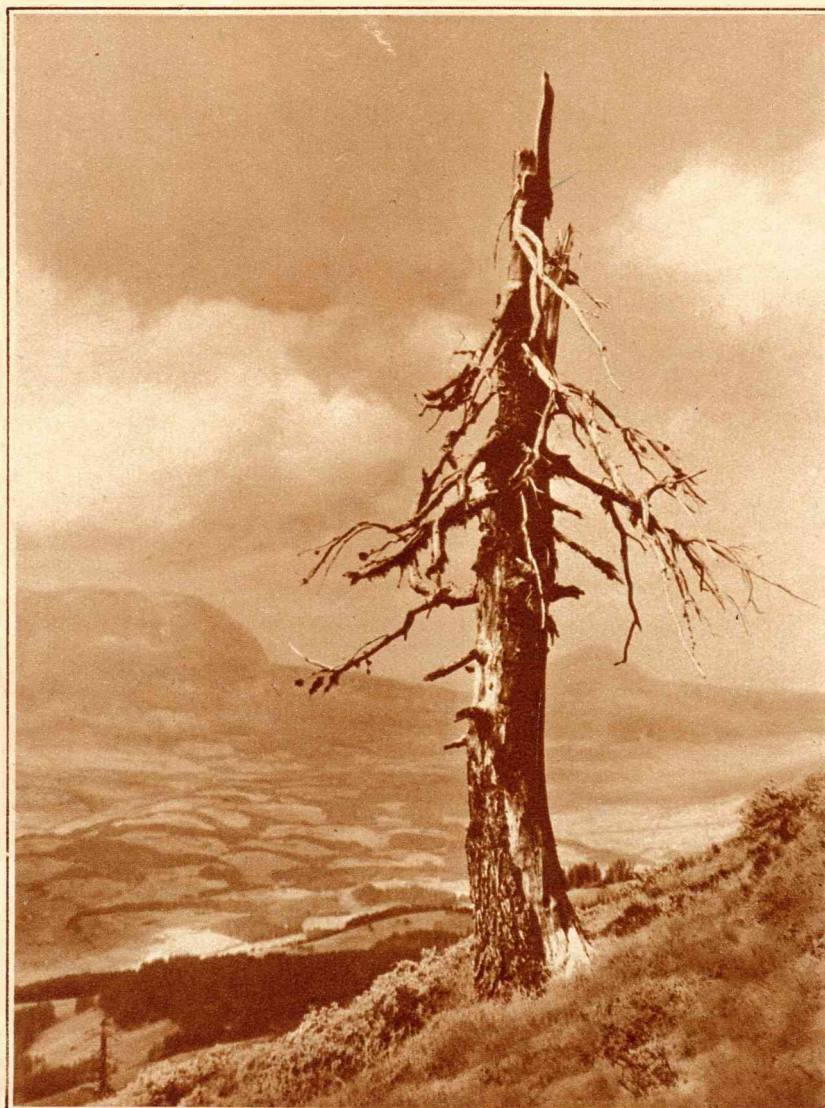
Hij gaf geen antwoord.

Ze keek hem strak aan. Er kwam een roekeloze uitdrukking op haar gezicht, maar een scherp opmerker zou gezien hebben, hoe haar mond smartelijk vertrok. Ze sprak rad, en toonloos, als voortgedreven door een macht, sterker dan zichzelf. Wat ze zei, klonk eerder als een van buiten geleerde rol dan als woorden, door het oogenblik ingegeven.

„Luister verder,” fluisterde ze heesch.

„We gaan nu den practischen kant van de dingen bezien: Je hebt twee honderdduizend dollar in obligaties, die gemakkelijk in contanten kunnen worden omgezet, wanneer je voor-zichtig bent. Je moet ze zoodra mo-gelijk uit deze stad zien weg te krijgen. Met dien voorraad geld kun je ergens heen gaan — misschien naar de West-kust — en daar veilig en behaaglijk de rest van je leven doorbrengen. Borden heeft je immers om zoo te zeggen 't geld cadeau gedaan, niet-waar? Zijn houding bewijst toch wel 't beste, hoezeer jij in je goed recht bent — vind je zelf niet? En nu is mijn voorstel” — ze aarzelde een oogenblik, en er kwam iets als een vluchtige bloes over haar gezicht, dat zoo levenloos leek als marmer — „nu is mijn voorstel, dat we samen naar het Westen gaan, de obligaties mee-nemen — en onmiddellijk trouwen.”

Zij zweeg, en hoewel haar oogen in de zijne keken, kreeg hij den indruk, dat ze hem niet zag. Hij fronste zijn voorhoofd, trachtte na te denken, en slaagde daarin volstrekt niet.

Verlatenheid

Dr. A. Defuer

(Wordt voortgezet)

Op de blauwe golven van den Stillen Oceaan

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95. Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.